

๑

ละอองฝนบางๆ ที่ยังโปรยปรายลงมาบวกกับเมฆหนาทำให้บรรยากาศค่อนข้างอึมครึมแม้ว่าจะใกล้เที่ยงแล้วก็ตาม ด้วยสภาพอากาศไม่เป็นใจทำให้วันนี้คนงานที่ต้องลงไปดูแลไร่ได้หยุดพักชั่วคราว ยิ่งช่วงนี้ นายใหญ่ของไร่ต้องขึ้นไปอยู่กรุงเทพฯ จนกว่าภรรยาท้องแก่จะคลอด ทำให้หน้าที่ควบคุมงานในไร่เป็นของน้องชายคนเล็กที่ต้องขึ้นจากตราดมาดูแลชั่วคราว ยิ่งหลายวันก่อนพอได้เห็นนายคนใหม่เป็นชายหนุ่มผิวขาว ใบหน้าหล่อชวนใจละลาย แตกต่างกับคนพี่ราวฟ้ากับดินเหว ทำให้เพียงไม่นานชื่อของ ‘ตะวัน’ ก็กลายเป็นหัวข้อพูดคุยของบรรดาคนงานสาวๆ อย่างรวดเร็ว แม้คนงานเก่าๆ จะบอกว่านายตะวันนั้นเป็นลูกเสียน้อย ผิวพรรณหน้าตาถึงได้ออกมาผิดแผกจากพี่น้อง แต่ใครจะสนเล่า ถ้าขนาดนายใหญ่ของไร่ไว้วางใจให้ดูแลไร่แทนด้วยตัวเอง นั้นย่อมหมายถึงเขามีความสำคัญไม่ด้อยไปกว่าพี่น้องคนอื่นๆ แน่ ดังนั้นคนงานสาวๆ หน้าใหม่แต่เข้าใจถึงบางรายถึงได้เฝ้าหวังในใจ

ใครจะรู้ว่า เกิดจับพลัดจับผลูต้องตาต้องใจนายขึ้นมา อาจได้เลื่อน

ขึ้นจากคนงานมาเป็นนายผู้หญิงแทนก็ได้

“ปกติแล้วคุณตะวันเขาพักอยู่เรือนเล็กหรือจะ” พิกุลถามเด็กสาวที่เดินมาด้วยกัน

“แล้วแต่อารมณ์ค่ะ บางทีก็ขึ้นไปนอนบนเรือนใหญ่ แต่ถ้าอยากปลีกวิเวกก็จะมานอนเรือนเล็ก” เด็กสาวตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก เพราะมือหนึ่งต้องถือปืนโตสีขึ้นกับกระตักกาแฟ อีกมือก็ต้องถือร่ม

“แล้วกระตักสนิทกับคุณตะวันไหม” ถามแล้วพิกุลก็อดที่จะพิจารณาคนข้างๆ ไม่ได้ เห็นว่าอายุเพิ่งจะสิบเจ็ดสิบแปด แต่รูปร่างสูงกว่าเด็กวัยเดียวกัน ทำให้ดูเป็นสาวเกินวัย และแม่เจ้าของใบหน้ารูปไข่หุ่นจะไม่ไ้งามหยดย้อยแต่ก็พอไปวัดไปวาได้ โดยเฉพาะดวงตาดำคม ล้อมรอบด้วยเพขนตาหนายาวงอน ผิวสีน้ำผึ้งเนียนสวยราวกับมีเชื้อทางแขกปนอยู่ ไม่ได้กระด้างกระด่าแบบคนงานที่ต้องตากแดดตากลมอย่างเธอ เด็กสาววัยแรกแย้มแถมมีโอกาสได้ใกล้ชิดนายของไร่ขนาดนี้ ใจได้ที่ไหน

“ไม่ได้สนิทหรอกค่ะ” คำตอบของเด็กสาวมาพร้อมกับสีหน้ายุ่งๆ

“อ้าว พี่ได้ยินว่ากระตักอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เด็กๆ ไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ แต่ว่าไม่ได้สนิทกับคุณตะวัน ไม่ได้อยากสนิทด้วย...เหนื่อย” ประโยคท้ายคล้ายอยากบ่น “พี่พิกุลช่วยทำความสะอาดชั้นล่างก็แล้วกันนะคะ ส่วนชั้นบนกระตักจะขึ้นไปจัดการเอง ปกตินายภูมิให้เข้ามาทำความสะอาดก่อนจะมีแขกมาพักอยู่แล้ว แต่คุณตะวันมาปูบบแบบนั้นเลยทำความสะอาดไม่ทัน”

ทั้งคู่มาถึงเรือนไม้สองชั้นทรงหน้าจั่วขนาดกะทัดรัด มีชานไม้ล้อมรอบ ส่วนด้านนอกเจ้าของบ้านปลูกพุ่มดอกเฟื่องฟ้าหลากสีไว้ เพื่อแสดงอาณาบริเวณและใช้เป็นรั้วไปในตัว กระตักเก็บร่มก่อนเปิดประตูเข้าไปภายในอย่างคุ้นเคย

“นี่คุณตะวันเขาไม่ลืกรบ้านเลยหรือ แบบนี้เกิดมีพวกโจรขโมยเข้ามาจะทำไง”

“เข้ามาจริงๆ ก็คงโดนลูกปืนคุณตะวันแหละค่ะ ข้านี้เขายังก่อนค่อยถาม พี่พิกุลก็ระวังหน่อยนะคะ บรรยายกาศแบบนี้แถมเพิ่งถูกปลุกให้ตื่น คุณตะวันจะอารมณ์เสียง่าย” คนพูดหยุดคิดเล็กน้อย “จริงๆ ก็อารมณ์เสียตลอดเวลาแหละ เพราะฉันไม่ว่าเวลาไหนก็ต้องระวังตัวไว้ตลอด”

“แหม กระธินำพี่หรือเปล่า หน้าตาทำทางคุณตะวันออกใจดีใจดี”

มุมปากเด็กสาวกระตุกยิ้มน้อยๆ ราวกับเห็นว่าความคิดของเธอช่างข้อบกพร่องเหลือเกิน

“ก็แล้วแต่พี่พิกุลจะเชื่ออะคะ แต่กระธินขอเตือนไว้ก่อนว่าอารมณ์คุณตะวันไม่ได้ดีแบบหน้าตาหรอกค่ะ”

ไม่นานกับข้าวสามอย่างที่มิทั้งผัด แกง ทอด พร้อมกับผลไม้ก็ยกอย่างก็ถูกจัดวางลงบนโต๊ะพร้อมข้าวสวยร้อนๆ กระธินมองดูความเรียบร้อยจนพอใจแล้วจึงรินกาแฟที่แบ่งมาจากเรือนใหญ่ลงในแก้ว เพราะคุณชายที่บ้านไม่ชอบกาแฟสำเร็จรูป และต้องเป็นกาแฟสดต้มใหม่ๆ เท่านั้น ตอนทีกระธินถูกบังคับให้ใช้เครื่องชงกาแฟครั้งแรก เด็กสาวก็ถึงกับบ่นอุบ

‘ยุ่งจริงกะอีแค่กาแฟ แบบไหนมันก็เหมือนกันนั่นแหละ กินเข้าไปสุดท้ายก็ต้องฉี้ออกมาอยู่ดี’

บ่นได้เท่านั้นศอกจากคนที่ยืนกอดอกค่อมอยู่ข้างหลังก็สะกิดเข้าที่ศีรษะจนเด็กสาวร้องโอ๊ย ยกมือขึ้นลูบป้อย

‘บ่นอะไร กาแฟเขาใช้มือทำไมไม่ใช้ปาก’

‘แล้วทำไมคุณตะวันไม่ชงเองล่ะ กระธินไม่ได้กินด้วยสักหน่อย’

‘เพราะฉันเป็นเจ้านาย ส่วนเธอมันแค่ได้กรับใช้ไง’

กระธินซึ่งตากลับ แต่คนตัวสูงแค่นี้เล็กคิว...‘หรือจะเอา’ ตอบ เออ ทีใครที่มันเถอะ เด็กสาวได้แคลงบัญญัติไว้ในใจ คิดในแง่ต้อยต้อยน้อยโอ้เครื่องชงกาแฟนี้ก็พอมีประโยชน์อยู่บ้าง เพราะใครๆ ก็รู้ว่าลูกบ้านนี้ติดกาแฟกันทั้งนั้น โดยเฉพาะนายภูมิกับตะวัน ถ้าน้ำมนต์ไล่ผีร้ายได้ กาแฟก็ไล่อาการ ‘ผีเข้าผีออก’ ของสองพี่น้องนี้ได้เช่นกัน หลังจากทะเลาะกับทั้งคนทั้งเครื่อง

ชงกาแฟ ในที่สุดกระถินก็ใช้งานเป็น แต่มีวายต้องมาจำว่าคุณชายชอบดื่ม กาแฟรสไหนอีก พอชงกาแฟแก้วแรกเสร็จ เด็กสาวเลยเสริมยืมประจบ เอาใจ

‘กาแฟอะเจ้า’

‘เพื่อนเล่นเหร่อ’

เนีย ก็เป็นชะอย่างเนีย ทำอะไรไม่ถูกใจสักอย่าง ไม่รู้เกิดทุกข์ดาว พระบุดหรือไง อารมณ์ถึงได้บูดตลอดเวลาไม่วันทวันพระหรือวันหยุดราชการ อ้อ ถ้าจะมีเวลาที่อารมณ์ดีบ้างก็คือตอนที่อยู่กับผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ เท่านั้นแหละ

กระถินที่ประคองแก้วกาแฟขึ้นมาถึงหน้าห้องชะงัก จำได้ว่าเขาเข้าบ้านมาตอนตีห้ากว่าๆ นี่เอง แถมหลบมานอนเรือนเล็ก ไม่รู้ว่าเพราะพาสาวข้างนอกกลับมาด้วยหรือเปล่า

“คุณตะวันคะ” เด็กสาวเคาะประตูเรียก จากนั้นก็เบนหูฟังเสียงจากข้างใน พอไม่มีการตอบรับใดๆ เลยเคาะซ้ำดังกว่าเดิม “คุณตะวันตื่นได้แล้ว นี่เที่ยงแล้วนะคะ ลงมากินข้าวก่อน”

เคาะครั้งที่หนึ่งก็แล้ว ครั้งที่สองก็แล้ว ครั้งที่สามก็ยังเงียบ กระถินจึงเลิกเกรงใจ เพราะดูท่าว่าปลุกธรรมดาไม่น่าจะตื่นแน่ๆ กำปั้นเล็กจึงทุบประตูโครมๆ รวกับบ้านกำลังไฟไหม้

“คุณตะวันตื่นได้แล้ว! กระถินไม่มีเวลามารอทั้งวันนะ ยังมีการบ้านต้องกลับไปทำอีก”

เท่านั้นละ! ใบบางอย่างในห้องก็ลอยกระแทกเข้ากับประตู ตามด้วยเสียงตะโกนหลุดหิด

“ไปให้พ้น!”

เด็กสาวถอนใจ แต่อย่างน้อยก็แน่ใจว่าเขาอยู่ในห้องคนเดียว จึงเปิดประตูเข้าไปได้โดยไม่ต้องเกรงใจ ภายในห้องค่อนข้างสลัวเพราะม่านยังปิดสนิท แต่ก็ยังพอเห็นสภาพห้องนอนและเตียงหลังใหญ่ โดยเฉพาะร่างที่นอน

อยู่บนเตียง กระธินก้มลงเก็บหมอนที่เกือบเหยียบขึ้น คาดว่าน่าจะเป็นอาวุธ
ที่เจ้าของห้องปาใส่ประตูเมื่อครู

“คุณตะวัน ถ้าไม่ลุก กระธินจะไม่เกรงใจแล้วนะ”

เจียบ...ได้ จะเอาอย่างนี้ใช่ไหม เด็กสาววางถ้วยกาแฟลง จากนั้นก็
ไล่เปิดม่านโดยไม่สนใจเสียงครางประทุ้ง พอเห็นศีรษะคนบนเตียงทำท่า
จะมุดหายลงไปใต้ผ้าห่มก็รีบโฉบเข้าไปกระตุกชายผ้าห่มพรวดเดียวจน
เกือบพาร่างหนาร่วงลงจากเตียงด้วย

“ปัด໋໋ว้ย! อะไรกันนักกันหนา” คนบนเตียงคำราม ก่อนจะลุกขึ้นยืน
ผมจนกระเซิง

กระธินไม่รู้ว่ามีผู้หญิงทั่วไปที่ตกอยู่ในสถานการณ์นี้ควรทำตัวแบบ
ไหน ร้องกรี๊ดแล้วเอามือปิดตา หรือเขินอายหน้าแดง เพราะสำหรับเธอการ
ยืนมองผู้ชายที่ทั้งเนื้อทั้งตัวสวมแค่กางเกงบ็อกเซอร์แบบกระชับ เผยผิวเนื้อ
ขาวผ่องเกลี้ยงเกลาชนิดผู้หญิงยังต้องอิจฉา กลายเป็นสถานการณ์คั่นชิน
จนไม่รู้สึกละอายนอกจาก...เหนื่อยหน่ายใจ อย่างว่าแต่เธอเลยที่ไม่รู้สึก เาเองก็
ไม่ได้กระดากอายแม้แต่น้อย ไม่งั้นคงไม่นั่ง໋໋ว้ยหัวนมชมพูให้เธอดูอยู่นี
หรอก!

“แล้วเข้ามาได้ยังไง ใครเชิญ”

“นายภูมิเป็นคนเชิญค่ะ แล้วถ้าคุณตะวันยังไม่ลุกอีก กระธินจะโทร.
ไปฟ้องนายภูมิด้วย”

ตอนแรกชายหนุ่มทำท่าจะอ้าปากพ่นไฟกลับ แต่จู่ๆ กลับนิ่งไป
สายตามองผ่านไปยังแก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน กระธินเลยต้องสงบ
ศึกชั่วคราว หลังจากนำกาแฟมาเสิร์ฟให้ถึงมือเด็กสาวก็เดินเก็บเสื้อผ้าที่
กระจัดกระจายบนพื้น กระเป๋าดูทางของตะวันวางอยู่บนหัวตู้เสื้อผ้า แต่
เสื้อผ้าส่วนใหญ่ยังอยู่ในกระเป๋าดู ส่วนโต๊ะทำงานนอกจากโน้ตบุ๊ก ยังมี
กระเป๋าสารพัดใช้งาน โทรศัพท์มือถือ เสื้อแจ็คเกต ฤกษ์แจรง กระเป๋าสาร
พัด กระธินยืนซึ้งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหยิบแค่เสื้อแจ็คเกตของเขาไป

แขวนไว้ให้เรียบร้อย จากนั้นก็นำเสื้อผ้าที่เหลือในกระเป๋ามาแขวนเก็บไว้ในตู้ ส่วนที่ใส่แล้วกองสุมกันไว้หน้าห้องนํ้าอย่างสวยงามนั้น เด็กสาวรวบรวมใส่ลงในตะกร้าเพื่อเอาไปซักที่เรือนใหญ่

“นายภูมิบอกหรือเปล่าคะว่ากำหนดคลอดคุณมีน့်คืออาทิตย์หน้า พอคลอดแล้วจะพักที่บ้านสักพัก เพราะงั้นคุณตะวันคงต้องจัดการเรื่องอะไรไปก่อน เผลอๆ คงจะรอน้องเก่งกับน้องกล้าปิดเทอมแล้วถึงจะมาพร้อมกัน”

เสียงซดกาแฟเบาๆ เป็นคำตอบ...ทำให้กระถินได้แต่ส่ายหน้า

หลังจากนายภูมิแต่งงาน ชายหนุ่มก็ยังต้องดูแลไร่แห่งนี้ต่อไป เมื่อก่อนมินตราภรรยาของภูมิก็เคยอยู่ที่นี้ระยะหนึ่ง แต่หลังจากลูกชายหัวปีทำปีกลานตามกันออกมาจนถึงวัยที่สมควรได้รับการศึกษา มินตราก็เริ่มมีความคิดอยากที่จะย้ายลูกๆ เข้าไปเรียนในเมืองใหญ่ ถึงพาไปฝากไว้กับคุณยาย ยิ่งตอนนั้นลูกคนที่สามกำลังจะตามมาอีกคน หญิงสาวจึงแทบจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับมารดาและลูกๆ ที่กรุงเทพฯ ทำไร่มันเงียบเหงาลงไปถนัด ส่วนน้องๆ อีกสองคนของภูมิก็ย้ายออกไปจากไร่จนหมด ภูริแต่งงานมีครอบครัว ส่วนพระพวยอยากเป็นนักข่าว จึงเดินทางเข้าสู่เมืองใหญ่นานๆ ครั้งถึงจะกลับมาเยี่ยมบ้าน

หลายปีก่อนภูมิซื้อที่ดินทางฝั่งตราดไว้ก่อนปรับปรุงขึ้นเป็นรีสอร์ท ตะวันจึงได้รับหน้าที่ให้ไปดูแลกิจการแทน แต่ก็ยังถือว่าไปมาระหว่างจันทร์กับตราดได้โดยไม่ลำบากอะไร ดังนั้นพอมีเรื่องฉุกเฉินภูมิจึงมักเรียกใช้งานตะวันอยู่เสมอ

“นี่ก็โหมงแล้ว” พอดื่มกาแฟหมด ดูเหมือนผีร้ายก็คงถูกขับไล่ไปจากร่างชายหนุ่มแล้วเช่นกัน เพราะน้ำเสียงกลับมานิ่งขรึมเป็นปกติ

“เที่ยงแล้วคะ กระถินตั้งโต๊ะข้าวเที่ยงไว้แล้ว คุณตะวันแต่งตัวแล้วลงไปกินเถอะเดี๋ยวจะเย็นเสียก่อน อ้อ นายภูมิให้กระถินเข้ามาทำความสะอาดบ้าน ยายเลยให้พี่พิกุลมาช่วยอีกคน” เพราะรู้ว่าชายหนุ่มไม่ชอบให้

คนเข้ามาบ้านเย็นในบ้านเวลาที่ตัวเองอยู่เลยต้องบอกไว้ก่อน แต่คนฟังกลับทำหน้าครุ่นคิดอะไรครู่หนึ่ง

“วันนี้เข้าไปทำความสะอาดห้องพักแขกบนเรือนใหญ่ด้วย”

“ใครจะมาหรือคะ” ถามแล้วก็เห็นตาขวางๆ ตวัดขึ้นมองคล้ายจะเตือนว่า...‘ไม่ต้องยุ่ง’ ดูท่ากาแพ่แก้วเดียวจะไล่ผีร้ายไม่ครบทุกตัวแฮะ “เออเดียวกระถินจะลงไปเติมกาแพ่อีกแก้วให้นะคะ”

แต่ก่อนที่จะออกไปจากห้อง สายตาก็ยังแอบมองตามคนที่ลุกขึ้นจากเตียงเดินผ่านไปยังห้องน้ำ ร้างสูงที่มีกลิ่นน้ำหอมส่วนแตกต่างจากพี่ชายอย่างสิ้นเชิง ภูมิและภูมิโคร่งร่างสูงใหญ่กำยำ เครื่องหน้าผิวดำพรณคมเข้มแบบคนที่ม่เชื่อสายเขมร ขณะที่ตะวันมีรูปร่างสูงปราดเปรียว ผิวขาวจัดตามมารดาที่เป็นคนทางเหนือ เครื่องหน้าหมดจดเกลี้ยงเกลาอ่อนโยนไปทางสายริมฝีปากสีชมพูระเรื่อ กระนั้นก็ได้มีอะไรที่ดูเหมือนผู้หญิงแม่แต่นิดเดียวด้วยเหตุนี้สาวน้อยสาวใหญ่ที่ได้เห็นหน้าหล่อๆ นี้ถึงได้หัวใจหัวนโหวนเป็นทิวแถว ส้มยีก่อนแม่แต่คนงานสาวๆ ไนไร่บางราย ชายหนุ่มก็เคยเอาตัวเข้าไปยุ่งจนกลายเป็นเรื่องเป็นราวมาแล้ว จนนายภูมิต้องขู่ว่าหากยังเอาเรื่องผู้หญิงเข้ามาทำให้รุ่นนายอีก จะจับแต่งงานกับแม่มา่ยครวแม่ไปเสียเลย ตั้งแต่นั้นมาปัญหาระหว่างตะวันกับบรรดาสาวๆ จึงลดลงไป...นิดหน่อย

ถึงจะไม่มีใครพูดแต่กระถินก็พอเดาได้ว่า พ่อชายหนุ่มย้ายไปอยู่ตราดเขาก็ยังมีสาวๆ มากหน้าหลายตาแฉะเวียนเข้ามาไม่ขาดเช่นเดิม หรือนานๆ ที่ต้องกลับมาดูแลงานไร่แทนนายภูมิ แต่เมื่อไรที่ชายหนุ่มหายเข้าไปในเมืองกลับเข้ามาอีกทีก็เข้า แสดงว่าต้องไปค้างกับใครสักคนแน่ ครั้งหนึ่งเคยมีหญิงสาวหน้าตาดีถึงขนาดลงทุนขับรถมาหาตะวันทีไร แถมเธอยังทะเล่อทะล่าเข้าไปเห็นทั้งคู่กำลังคลุกวงในกันในห้องทำงานซ้ำอีก ทำเอากระถินผ่นร้ายไปหลายคืน นำแปลกตรงที่ถึงจะมีหญิงสาวเพียบพร้อมมาติดพัน แต่จนถึงตอนนี้ตะวันก็ยังไม่มีความว่าจะลงหลักปักฐานกับใครเสียที หรือข่าวลือที่แม่คนงานสาวๆ ลือกันจะเป็นจริง ที่ว่าตะวันนั้นมี

นางในดวงใจอยู่แล้ว แต่เพราะฐานะที่เป็นเพียงลูกเมียรอง สมบัติพัสถานที่มีก็น้อยนิดเมื่อเทียบกับภุมิ ภุริ และพรพระพายที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกเมียใหญ่ เพราะนั่นหลายปีมานี้เขาจึงพยายามสร้างเนื้อสร้างตัว ก่อนที่จะไปสู่ขอหญิงสาวผู้โชคดี (เธอ) รายนั้น

บอกตรงๆ ว่ากระธินเชื่อเรื่องนี้ไม่ลงจริงๆ ยังไฉ่ยังไฉ่ก็นึกภาพตะวันหลงรักผู้หญิงสักคนไม่ออก

ครู่หนึ่งคนตัวสูงผิวขาวก็ลงมาในสภาพที่ยังหัวฟู แต่อย่างน้อยก็สวมเสื้อผ้ามัดชิด พอชายหนุ่มนั่งลงเตรียมกินข้าวกระธินก็ต้องทำงานแล้วปราดเข้ามารินน้ำให้คุณชายอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงค่อยกลับไปทำงานต่อ จนไม่ทันสังเกตเห็นพิกุลที่คอยขม้อยขม้ายชายตาให้เจ้านายอย่างไม่ปิดบัง แถมยังไปก้มๆ เงยๆ ภูพื้นใกล้โต๊ะอย่างจงใจวาดเนื้อหนังมังสา จนกระทั่งคนที่นั่งเคี้ยวข้าวด้วยสีหน้าไร้รสชาติหันมาอย่างหมดความอดทน

“นี่ ไฉ่ของบางอย่างเก็บไว้ดูเองเถอะ ไม่ต้องเอามาโชว์หรอก เห็นแล้วกระเดือกข้าวไม่ลง”

กระธินต้องรีบกลืนเสียงหัวเราะพริต เมื่อเห็นพิกุลถึงกับหน้าเจ๋อน รีบถอยกรูดออกไปตั้งหลักไกลและไม่เฉียดเข้าใกล้ตะวันอีกเลย

เหี้ย...ก็เป็นชะอย่างเนี้ย ผู้หญิงคนไหนใครได้ไปเป็นผัว ชาติก่อนต้องทำกรรมไว้หนักหนาๆ ถึงต้องมาชดใช้เอาชาตินี้

“แล้วตกลงจะไปเกาะข้างเมื่อไหร่”

ตะวันทำหน้ายุ่งกับคำถามที่ตั้งมาจากปลายสาย ส่วนอีกมือคลิกดูภาพบนจอโน้ตบุ๊ก ภาพของบ้านขนาดสองชั้นที่ก่อสร้างแล้วเสร็จ เหลือแค่เก็บรายละเอียด ปรับปรุงสนามหญ้า และตกแต่งเพิ่มอีกเล็กน้อยก็พร้อมที่จะออกขาย หลายปีมานี้แม้งานส่วนใหญ่ของเขาจะยังเป็นเบ้าให้พี่ชายอยู่ แต่ตะวันก็เริ่มมีงานส่วนตัวของตัวเอง นั่นคือการซื้อบ้านเก่ามาทำการรีโนเวตและขายต่อ

แม้ว่าการขายบ้านแต่ละครั้งจะใช้เวลาค่อนข้างนาน และมีปัจจัยเสี่ยงหลายอย่างในการเลือกซื้อบ้านเก่า บางครั้งโครงสร้างบ้านก็เก่าและเสียหายจนใช้การไม่ได้ แต่ที่ดินที่อยู่ในทำเลค่อนข้างดีเขาก็เลือกเก็บไว้ ถึงจะเรียกว่างานหลักไม่ได้ และกว่าจะขายบ้านได้แต่ละหลังต้องใช้เวลานาน เผลอๆ เป็นปีสองปี แต่ผลตอบแทนที่ได้รับก็นับว่าคุ้ม และตะวันคิดว่าเขาชอบงานนี้มากกว่าการดูแลรีสอร์ทให้พี่ชายเสียอีก คงเพราะเขารู้สึกว่าตัวเองมีอิสระที่จะตัดสินใจทำอะไรก็ได้ ในขณะที่งานรีสอร์ทเขาก็ยังต้องถามความเห็นพี่ชายและพี่สาวอยู่ และบอกตรงๆ ว่า ตะวันคิดว่าตัวเองไม่เหมาะกับงานให้บริการเท่าไร

“วันเสาร์แกมาหาฉันที่ไร่ แล้วค่อยลงไปพร้อมกันเลย”

“ก็ได้ แล้วจะค้างที่เกะหรือว่าจะกลับมาอนรีสอร์ทแก”

เมฆาเป็นนายช่างที่เคยเข้ามารับงานสร้างรีสอร์ทให้ภูมิ ก่อนที่ภายหลังตะวันจ้างให้อีกฝ่ายเข้ามาปรับปรุงบ้านที่ซื้อไว้ พอทำงานด้วยกันหลายครั้งเข้า บวกกับชอบอรรถาัยอีกฝ่ายที่เป็นคนตรงไปตรงมา ทำให้เมฆาเลื่อนมาเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่ตะวันไว้ใจ

“ไม่ละ เสร็จเรื่องแล้วก็กลับมาอนที่ไร่ แกเตรียมเสื้อผ้าข้าวของมาด้วยก็พอ ฉันให้เด็กจัดห้องไว้ให้แล้ว”

“เดี๋ยวๆ นี่ฉันหุฟาดหรือเปล่าวะ เรากำลังจะไปเกะข้างกันนะเว้ย แกคิดจะกลับโดยไม่ได้เต้าสาวสักคนเลยเนี่ยนะ”

“ไม่มีอารมณ์” น้ำเสียงไร้อารมณ์พอฟๆ กับคำพูด

“อย่าบอกนะว่าไอ้ที่อยากรีบไปรีบกลับเพราะอยากหลบหน้าคุณริน”

ชื่อที่โผล่ขึ้นมาทำเอาตะวันคิ้วกระตุก รินรดาเป็นนักธุรกิจสาวในจังหวัดตราดที่เขาบังเอิญรู้จักเมื่อครั้งปีก่อน อีกฝ่ายอายุมากกว่าเขาเกือบสิบปี เคยผ่านการแต่งงานและเห็นว่ามีลูกแล้วด้วยซ้ำ แต่รูปโฉมที่บรรจงดูแลอย่างดีประกอบกับฐานะและความกว้างขวาง ทำให้รินรดาเป็นฝ่ายเนื้อทองที่ใครๆ ต่างหมายปอง แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะพอใจกับชีวิตที่ไม่จำเป็นต้อง

ต้องผูกมัดกับชายคนใดคนหนึ่ง หญิงสาวมีความสุขกับการไปรยเงินไปกับชายหนุ่มหน้าตาดี ช่างเอาใจ พอเมื่อก็ผลัดเปลี่ยนหาคนใหม่มาสนองความต้องการ คงจะดีหรือหากถ้าไม่เพราะตะวันกลายเป็นเป้าหมายใหม่ที่แม่มา่ยสาวปรารถนา

ถ้าหากย้อนกลับไปสักสี่ห้าปีก่อน ตะวันอาจพอใจกับความล้มพันธ์ที่รินดาเสนอให้ แต่ตอนนี้เพราะอายุมากขึ้น แกรมพี่ชายยังใช้งานหัวทิ่มหัวตำ เขาจึงคิดถึงเรื่องสร้างเนื้อสร้างตัวมากกว่า อย่างน้อยก็ยืนได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพิงๆ ส่วนเรื่องผู้หญิงถึงจะไม่ได้ตัดออกไปเสียทีเดียว แต่ก็แค่เรื่องชั่วคราวครั้งชั่วคราวกับใครสักคน จบแล้วก็จบกันไป แน่หนอว่ารินดาไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้น เขาเคยได้ยินเสียงเล่าลือเกี่ยวกับบรรดาผู้ชายที่หญิงสาวเคยควง ดูเหมือนรินดาจะเป็นแม่เสือที่พอใจกับการได้ล่า และควบคุมชีวิตผู้ชายคนนั้นไว้จนกว่าจะเบื่อแล้วเขี่ยทิ้งมากกว่า ซึ่งตะวันไม่มีเหตุผลที่จะลדתัวลงไปเป็นของเล่นให้ใคร

ปัญหาคือแม่แต่ตอนนี้แม่มา่ยสาวก็ยังตามราวีเขาไม่เลิก แกรมนับวันมีแต่จะหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ

“มาถึงขั้นนี้แล้ว แกก็ยอมๆ พลิกายให้จบๆ ไปเถอะวะ แม่คุณจะได้เลิกตามตื้อเสียที” เมฆาเสนอด้วยความหวังดี แต่ว่ารอยชวนหัวที่แฝงในคำแนะนำนั้นทำให้ผู้ฟังหน้าหงิก

“จั้นแกก็ไปพลิกายแทนฉันเลยไหม ยกให้เลยฟรีๆ เหมือนกัน” ตะวันตอกลับ “แล้วที่ต้องรีบไปรีบกลับก็เพราะที่เรไไม่มีใครดู เกิดหายหัวไปนานๆ พี่ภูมิรู้เข้าโดนด่าหุดับแน่”

“เฮ้อ เห็นจะมีแต่พี่ภูมินี่แหละมั้งที่ทำให้คนอย่างคุณตะวันหงอได้ พี่แกเขามีลูกสองลูกจะสามกันแล้ว เมื่อไหร่แกจะมี”

“รอแกขึ้นเตียงก่อนมั้ง เอาเป็นว่าถ้าตกลงกันได้ ไม่เกินเดือนหน้า แกขึ้นเกาะไปจัดการเรื่องก่อสร้างต่อได้เลย”

พอวนกลับมาเรื่องงานลุ่มเสียงของเมฆาก็กลับมาจริงจัง

“ว่าแต่ทำไมเจ้าของเขาถึงขายละ ขนาดที่ดินยังไม่ได้ปรับปรุงอะไรยังไม่ถูกขนาดนี้เลย แล้วนี่ที่ตั้งสามไร่แถมมีบ้านที่สร้างไปเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์อีก แกแน่ใจหรือว่าอยากได้ที่นี้จริงๆ บ้านเดี่ยวบนเกาะมันขายยากอยู่น่า ที่เห็นประกาศขายกันโครมๆ ยังแทบขายไม่ออกเลย” จากรูปถ่ายงานคร่าวๆ ที่ตะวันส่งมา บ้านทรงไทยประยุกต์หลังนี้น่าจะออกแบบตามที่เจ้าของบ้านต้องการ ให้อะไรให้เขาจับช่วงต่อก็ได้อยู่หรอก แต่ก็เกรงจะมีปัญหาปวดหัวตามมาด้วย

“ขายไม่ออกนั่นก็แค่เก็บไว้เองไม่เห็นจะยากตรงไหน เพื่อวันดีคืนดีโดนผีภูมิเณตหัวออกจากบ้าน ฉันจะได้มีที่ซุกหัวนอน” ตะวันตอบอย่างไม่ยี่หระ

“เอาดีๆ ลีวะ ตกลงว่าทำไมเจ้าของเขาขายถูกนัก” ถึงแม้จะไม่ได้แบกรับความเสี่ยงว่าบ้านจะขายได้หรือไม่ เขาก็ยังเป็นห่วงอยู่ดี ตะวันคงไม่เดือดร้อนหรอก เพราะทั้งรีสอร์ท ไร่นา ที่ดิน อาคารบ้านเช่าที่ครอบครัวยังมีภูมิกันมีใช้ไม่เดือดร้อน ให้อะไรเรื่องบ้านที่ทำๆ อยู่ที่นี่ก็แ่งงานเสริมเท่านั้นแหละ!

ตะวันปิดหน้าจอโน้ตบุ๊กลงก่อนอธิบาย “นายหน้าบอกว่าเจ้าของเค้าตั้งใจสร้างบ้านหลังนี้ไว้เพราะอยากย้ายมาใช้บ้านปลายชีวิตที่นี่ แต่มาป่วยตายก่อนไง ลูกหลานก็อยู่เมืองนอกกันหมด สุดท้ายก็เลยขาย”

“อ้าว นี่บ้านอาถรรพ์หรือเปล่าวะ ยังไม่ทันเสร็จก็มีคนตายแล้ว” แต่พูดไปคนอย่างตะวันก็คงไม่ใส่ใจหรอก หรือต่อให้มีผีโผล่มาจริง มันก็คงยืนชี้หน้าด่าผีฉอดๆ ที่เข้ามาอาศัยฟรีๆ ไม่รู้จักช่วยกันทำมาหากินจนผีหนีไปเกิดใหม่เองแหละ เห็นหน้าอ่อนๆ ทำทางคุณหนูแบบนี้ แต่ถ้าใครคิดจะเอาเปรียบละก็ โดนมันด่าจนสำนึกผิดไม่ทันแน่

“เกี่ยวอะไร เขาตายที่อื่นไม่ได้ตายอยู่ที่นี่ แล้วที่ให้ราคาถูกขนาดนี้ก็เพราะทางครอบครัวเขามีข้อแลกเปลี่ยนบางอย่างด้วย”

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรวะ อย่าว่าฉันจุ่นเลยนะ แกก็รู้ อะไรที่เริ่มต้น

ด้วยเรื่องยุ่งยากนะ มันก็จะยุ่งยากไปจนจบนั่นแหละ”

“ก็เพราะรู้ ฉันถึงต้องพาเขาไปตกลงกับเจ้าของบ้านเขาด้วยไงล่ะ...”
 ท้ายประโยคเงียบไปเมื่อตระวันเห็นว่ามิไครบางคนเดินเข้ามาภายในออฟฟิศ
 เนื่องจากห้องทำงานส่วนที่เขายู่กันด้วยกระจกที่มองเห็นจากด้านเดียว
 ทำให้คนที่เดินเข้ามานั้นไม่รู้ว่ามีเขานั่งอยู่ด้านใน ดังนั้นทันทีที่ประตูเปิดออก
 และเห็นเขาชัด เด็กสาวก็ถึงกับสะดุ้งโหยง แต่คงเพราะเห็นเขาคุยโทรศัพท์
 ค้างอยู่จึงไม่พูดอะไรนอกจากยืนรอ

“แค่นี้ก่อนนะเมม แล้ววันเสาร์เจอกัน”

หลังจากวางสายชายหนุ่มจึงเลิกคิ่วเป็นเชิงถาม อีกฝ่ายก็เหมือนรู้ว่า
 ถึงคิวตัวเองจึงเดินเข้ามาพร้อมกับส่งจดหมายปึกหนึ่งให้ ส่วนใหญ่เป็นพวก
 ใบเรียกเก็บค่าบริการต่างๆ แต่ที่สะดุดตาที่สุดเพราะถูกเรียงไว้ด้านบนคือ
 ของสี่ชมพู่

“อันนั้นคุณนายสมฤดีเขาฝากมาให้ค่ะ”

ตระวันเปิดดูและพบเป็นการ์แต่งงาน ระบุชื่อฝ่ายเจ้าบ่าวคือก่อกฤกษ์
 ลูกชายคนโตของคุณนาย ตัวคุณนายสมฤดีนั้นนับเป็นเครือญาติต่างๆ ของ
 ครอบครัวเขา ส่วนตัวก่อกฤกษ์แม้จะไม่ได้สนิทกัน แต่สมัยเรียนมัธยมทั้งคู่
 ก็เคยเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกันมาก่อน ถึงแม้จะวันจะไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับ
 ครอบครัวนี้นัก...โดยเฉพาะตัวคุณนายและลูกสาว แต่เมื่อทบทวนว่าสมัย
 ก่อนตอนที่พี่ชายของเขาแต่งงาน คุณนายและสามีก็เคยมาร่วมแสดงความ
 ยินดี ครั้นจะไม่โผล่หน้าไปเลยก็คงไม่เหมาะ

“พรุ่งนี้หรือ”

“ค่ะ มีงานช่วงเช้ากับตอนเย็นที่บ้าน แต่คุณนายบอกว่าถ้าช่วงเช้าคุณ
 ตะวันไม่สะดวกมาตอนเย็นก็ได้ เพราะว่าเป็นงานเลี้ยงเฉพาะเพื่อนฝูงกับ
 ญาติๆ”

“ทำไม่รู้เรื่องดีนัก”

“คุณนายชวนให้ไปช่วยงานค่ะ เห็นว่าคนไม่พอ แถมค่าจ้างดีดี” บอก

เสียงแว่ว ตาล่าเป็นประกายจนน่าหมั่นไส้ “อีกอย่างวันพรุ่งนี้เป็นวันหยุดพิเศษ ไม่ต้องไปเรียน”

“แล้วที่นั่นไม่มีอะไรให้ทำหรือไง ถึงต้องรีบไปทำงานบ้านอื่น”

“มีค่ะ แต่ว่าไม่ได้ดังค์” กระธินตอบหน้าตาย “หรือคุณตะวันจะจ่ายเบี้ยเลี้ยงพิเศษให้แทน ถ้าอย่างนั้นกระธินไม่ไปก็ได้ แต่...ดูท่าคงยาก”

อาการมองด้วยหางตาทำให้ตะวันได้แต่กัดฟันกรอด ถึงสไปทิพย์จะเป็นแม่บ้านทำงานที่นั่นมาหลายปี แต่กับหลานสาวนั้นดูเหมือนไม่ได้มีหน้าที่อะไรแน่นอนนัก ตั้งแต่อยู่บ้านหลังนี้มาเขาก็เห็นว่ายายเด็กตัวน้อยคอยวิ่งหางเปียปลิวช่วยยายทำงานบ้านงานครัว แต่นอกจากนี้ก็ได้มีงานหลักอะไรในไร้อีก จึงมีแค่สไปทิพย์ที่คอยหารายได้และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ แต่ถึงภูมิจะไม่พูดตะวันก็แน่ใจว่าค่าแรงที่จ่ายให้สไปทิพย์ต้องมีเบี้ยเลี้ยงสำหรับกระธินแถมไปด้วยแน่

“มีอะไรให้ต้องใช้เงินนักหนา บ้านก็ไม่ต้องเช่าข้าวก็ไม่ต้องซื้อ มีหน้าที่แค่เรียนหนังสือก็เรียนไปสิ” แต่ยิ่งตะวันพูดเจ้าของดวงตาคุโตกลับยิ่งมองเหมือนเขาพูดจาเพื่อจ้อ

“กระธินก็มีเรื่องใช้จ่ายบ้างสิคะ ถ้าคนเราอยู่ได้แค่เพราะมีบ้านอยู่ มีข้าวกิน มันจะทำงานหาเงินกันทำไม ข้าวปลาอาหารก็ต้องซื้อทั้งนั้น หรือต่อให้อยู่ในไร่ ก็ใช้ว่าผักมันจะออกขึ้นมาจากดิน ไร่กับปลา มันจะแบ่งเซลล์แล้วโตของมันเองเสียหน่อย ก็ต้องมีเงินทุนไปซื้อลูกปลาซื้อเมล็ดผักมาปลูกอยู่ดี” พูดจบแล้วก็ยังมียายทำหน้าที่เย็บเสื้ออีก “ถ้าคุณตะวันไม่มีอะไรแล้วนั้นกระธินขอตัวนะค่ะ”

ยังไม่ทันจะได้อำปากด่าสักทีร่างเล็กก็ทำท่าจะเดินหนีไป ตอนนั้นเองที่ความคิดหนึ่งวาบเข้ามาในหัว

“เดี๋ยว” เด็กสาวถอนใจเฮ้อ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาทำหน้ายุ่ง “เมื่อกี้บอกว่าคุณนายสมฤดีให้ค่าจ้างดีใช่ไหม เขาให้เท่าไร”

กระธินมองอย่างไม่วางใจ แต่ก็ยอมตอบคำถามโดยดี...ก็ลองไม่ตอบ

ดูสิ

“ค่ะ ให้ตั้งหาร้อยเนอะ”

“งั้นฉันให้เพิ่มอีกหนึ่งพันเอาไหม”

รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นถึงจะทำให้ใบหน้านั้นหล่อเหลาบาดใจ...แต่ไม่ใช่กับกระถิน ยิ้มแบบนี้ของตะวันไม่ต่างกับสัญญาณเตือนสึนามิตีๆ นี่เอง และคนที่เหนียวแบบเขาไม่มีทางเสนออะไรให้ใครฟรีๆ หรอก

“พูดแบบนี้ต้องมีอะไรแลกเปลี่ยนheng” เด็กสาวจึงงำ แล้วก็ไม่ต่างจากที่คิด

“ก็ถูกไป อยากรู้ได้เงินมันก็ต้องทำงาน แล้วก็ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นฉันไม่ให้ไปเก็บดาวเก็บเดือนมาให้หรอก แค่ช่วยทำงานเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ว่าไง จะเอาไม่เอา”

เอาไปดีหว่า ทำงานวันเดียวได้ตั้งพันห้าเชียวนะ แต่คุณธรรมในใจก็ทำให้กระถินลังเล เธอรับช่วยงานคุณนายสมฤดีก็อ่อนก็ควรจะห่มเทาทำงานให้เต็มที่ การรับงานซ้อนแบบนี้บอกจะเห็นแก่ตัวเกินไป ถึงจะบอกว่างานเล็กๆ น้อยๆ แถมให้ค่าจ้างดีกว่าก็เถอะ เมื่อคิดได้แบบนี้กระถินจึงตอบกลับไปเสียงดังฟังชัด

“ตกลงค่ะ! คุณตะวันจะให้กระถินทำอะไร เชิญบัญชามาได้เลย”

หน้าหนึ่งๆ ของตะวันค่อยเผยรอยยิ้มอีกครั้ง แต่เป็นรอยยิ้มที่ต่างจากครั้งแรกเล็กน้อย ก่อนจะบอกหน้าที่ให้ทราบ

“ตอนอยู่ในงาน...เธอต้องคอยเป็นองครักษ์ให้ฉัน”

๒

ตะวันรอนจนกลุ่มแขกที่ยืนคุยกับเจ้าป่าวเจ้าสาวหน้าซุ้มดอกไม้ไม้เดินเข้าไปในงานแล้วจึงเดินเข้าไปข้าง บริเวณสนามหญ้าที่ใช้จัดงานช่วงค่ำนี้ จากที่ได้ยินว่า ‘เป็นงานเลี้ยงสำหรับญาติสนิทและกลุ่มเพื่อนๆ’ เขาก็คิดว่าคนคงไม่มากนัก ที่ไหนได้จำนวนแขกมากมายจนโต๊ะที่จัดไว้มีแขกเต็มเกือบทุกโต๊ะ ถึงเช่นนั้นก็ยังมีแขกอีกหลายกลุ่มทยอยมาเรื่อยๆ บรรดาเพื่อนของเจ้าป่าวเจ้าสาววิ่งพาแขกลงโต๊ะกันร่วนวาย

“ตะวัน ตะวันจริงๆ ด้วย แหม นึกว่าจะไม่เจอเสียแล้ว”

ตะวันมองหญิงรายหนึ่ง แต่ก็ต้องใช้เวลาทบทวนความทรงจำครู่หนึ่ง เพราะเจ้าหล่อนแต่งองค์ทรงเครื่องทั้งหน้าทั้งผมเต็มที่ หลังทบทวนครู่หนึ่งถึงจำเค้าหน้าได้ร่างๆ ว่าหญิงสาวร่างอวบคนนี่คือวีรญา เพื่อนเพียงไม่กี่คนที่พอจบมัธยมปลายก็ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่หลังจากเรียนจบทั้งคู่ก็ไม่ได้เจอกันมานานหลายปีแล้ว

“อ้าว วิ” เขาทักทายอีกฝ่าย ไม่ได้ถึงกับเย็นชาแต่ก็ไม่ได้ตื่นเต้นดีใจอะไรนัก “ไม่รู้ว่มาจากกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อไหร่”

อีกฝ่ายยิ้มกว้างจริงใจก่อนตอบ

“ตอนนี้เราย้ายมาทำงานในตัวจังหวัดนะ แล้วตะวันล่ะหายหน้าหายตาไปเลย นายก่อเขาจัดงานแต่งงานหน้าไปแล้วนะ แล้วเมื่อไหร่หนุ่มฮอตอย่างเพื่อนเราจะมาดีบ้าง”

ตะวันแสวงหวัระกลบเกลื่อน จากนั้นก็ถามไถ่ไปเรื่องอื่น กระทั่งเห็นว่าเจ้าสาวเจ้าบ่าวเชิญแขกอีกกลุ่มเข้าไปในงาน เขากับวีรญาจึงเข้าไปแสดงความยินดี ก่อฤกษ์ดูประหลาดใจที่เห็นเขา แม้จะพยายามพูดคุยต้อนรับ แต่ก็ดูกระสับกระส่ายแปลกๆ แล้วคำตอบที่ได้รับก็คือตอนที่ตะวันเห็นชายหนุ่มแอบเหลือบมองไปทางหญิงสาวหน้าตาดีที่กำลังคุยกับแขกอยู่ไม่ไกล

สารภี น้องสาวของก่อฤกษ์ ‘ตัวปัญหา’ ที่ตะวันไม่อยากพบมากที่สุด แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นคงจะรอเขาอยู่แล้ว ทันทึที่เฝายหน้าขึ้นเห็นเขา หญิงสาวในชุดสีม่วงเปิดไหล่ ผมยวาม้วนเป็นคลื่นสวยก็เดินเข้ามาพร้อมกับรอยยิ้มเจิดฉาย

“พี่ตะวัน สานึกว่าพี่จะไม่มาเสียแล้ว” หญิงสาวยิ้มแยมแจ่มใสอย่างเป็นมิตร เพียงแต่สำหรับตะวันรอยยิ้มแบบนี้ก็แค่เสแสร้งเท่านั้น “สวัสดิ์ค่ะ พี่วี แหม ไม่เจอกันตั้งหลายปี ดูผ่องมีน้ำมีนวลขึ้นเยอะเชียวนะ เอ้อ แล้วนี่มาพร้อมพี่ตะวันแบบนี้ อย่าบอกนะว่าทั้งสองคนกำลัง...”

“ไม่ใช่ๆ พี่ก็เพิ่งเจอตะวันเขาตรงหน้างานนี่เอง” วีรญารีบปฏิเสธพัลวัน ตรงกันข้ามกับตะวันที่ยังยืนเฉย เธอรู้ตัวดีหรือว่าไม่มีทางที่ผู้ชายที่เพียบพร้อมด้วยรูปทรัพย์อย่างเขาจะมาสนใจเธอ อีกอย่าง...ขึ้นสนใจขึ้นมาจริงๆ ชื่อของเธอคงลงไปอยู่ในบัญชีหนังหมาของสารภีแน่ๆ คิดอย่างไรก็ไม่คุ้ม

“ยินดีด้วยนะก่อ พี่ภูมิมาได้เลยฝากของขวัญมาแทน” ตะวันเอ่ยกับเจ้าบ่าวเจ้าสาว ตอนแรกเขาไม่ได้เตรียมของขวัญอะไรไว้ คิดว่าแค่ใส่ของก็คงพอ แต่ก่อนจะออกจากบ้านจู่ๆ สไปทพิภย์ก็เอาของขวัญนี้มายัดใส่มือเขา และบอกว่า ‘นายภูมิสั่งมา’

“ขอบใจนะ ได้ยินว่าพี่สะใภ้กำลังจะคลอด ฝากยินดีกับพี่ภูมิด้วย ไว้ถ้ามีโอกาสฉันกับมลงจะไปรับขวัญหลาน”

ตะวันยิ้มนิ่งๆ กับคำว่า ‘พี่สะใภ้’ เพราะทุกวันนี้เขากียังเรียกมินตราว่าพี่สะใภ้ไม่ได้อยู่ดี ก็ใครดันให้พี่ชายไปเลือกพี่สะใภ้ที่อายุน้อยกว่าน้องชายตัวเองล่ะ

“แล้วเมื่อไหร่พี่สะวันจะแต่งงานมีลูกบ้างล่ะคะ” แม้จะถูกตะวันจ้องใจเมิน แต่สารภีก็ยังไม่ยอมแพ้ “เนี่ย ต้องเอาอย่างพี่ก่อนนะ งานแต่งงานเพิ่งจะเริ่ม แต่พี่สะใภ้สาขิงท้องนำหน้าไปแล้ว”

พูดจบหญิงสาวก็หัวเราะคล้ายแค่พูดหยอกล้อ ยกเว้นพี่ชายกับพี่สะใภ้ที่ต่างพากันหน้าถอดสี โดยเฉพาะเจ้าสาวคนสวยที่ก้มหน้าจุกด้วย ความอับอาย

“สา!” ก่อฤกษ์ปรามน้องสาว แต่มีหรือที่เพียงแค่นั้นคนอย่างสารภีจะสะเทือน

“สาแค่ล้อเล่นเองค่ะทำไมต้องทำหน้าดุด้วย พี่มลชา ดูลิคะ พี่ก่อโกรธสาแล้วเนี่ย”

พอถูกน้องสามี่เข้ามาเกาะแขนออกดออัน นฤมลก็ราวกับน้ำท่วมปาก อีกทั้งอยู่ต่อหน้าแขกในวันสำคัญจึงไม่ยากให้เรื่องราวบานปลาย แค่นี้เธอก็ขายขี้หน้ามากพอแล้ว

“อย่าโกรธเลยคะคุณก่อ สาเขาแค่ล้อเล่น เออ เชิญเข้าไปข้างในก่อนดิ้ไหมคะ”

พูดแล้วนฤมลก็ขอให้เพื่อนเจ้าสาวพาตะวันกับวีรญาเข้าไปด้านใน ตะวันได้แต่มองเจ้าสาวด้วยความสังเวชในใจ คาคดาได้เลยว่าชีวิตของเธอนับจากนี้คงหาความสุขได้ยาก เพราะทั้งน้องสามี่ทั้งแม่ผัว ร้ายๆ ทั้งนั้นแล้วเท่าที่เขามองเห็นก่อฤกษ์ก็ไม่ใช่คนที่แข็งแกร่งจะสู้รบกับน้องสาวและแม่ได้... เอาเถอะ ก็ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับเขาลักหน้อย

สถานการณ์ทำท่าจะจบลงด้วยดีแล้วแท้ๆ แต่ดูเหมือนสารภีก็ยังเป็น

สารภีคนเดิม ถ้าไม่ได้กัณฑ์เขาให้จมเขี้ยวมีหรือจะยอมเลิกราง่ายๆ

“เดี๋ยวลืคะพี่ตะวัน ใจคอพี่ตะวันจะไม่หักทลายส้างเลยหรือคะ คน
คุ้นเคยกันแท้ๆ”

“อืม สวัสดิ...” ชายหนุ่มเอ่ย จากนั้นก็เดินผ่านไป

เสียงสวดลมหายใจลึกดังมาจากสารภี ก่อนที่ร่างบางจะเดินตามมา
เร็วๆ ไม่สนอาการตกตกใจของพี่ชายที่เตรียมจะเข้ามาห้าม

“พี่ตะวันรู้ไหมคะ ยายฉันตรเขากลับมาเมืองไทยแล้ว เห็นว่าผัวฝรั่ง
พามาอันนี้มนรอบสอง แถมอยู่เมืองนอกชีวิตสุขสบายเขียว สาละอิจฉาจริง
จริง ครอบครัวก็ว่าร่ารวยอยู่แล้ว พ่อแม่ยังขยันหาผัวเชื้อสายดีๆ ให้ ไม่ใช่
แค่ระดับลูกเมียน้อยเมียเก็บแถวนี้ พี่ตะวันอยากเจอยายฉันตรไหมล่ะคะ
เดี๋ยวสาจะนัดให้ เผื่อพี่ตะวันอยากรำลึกอดีตหวานชื่นกัน โอกาสแบบนี้
หาไม่ได้ง่ายๆ นะคะ”

สิ้นคำพูดกระแนะกระเหน่ ทุกคนก็แทบหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะต่าง
รู้ว่าสมัยก่อนฤทธิ์เดชตะวันนั้นไม่แพ้สารภี เผลออ้อ อาจหนักกว่าด้วยซ้ำ
สารภีอย่างมากก็แค่ก่อวณ หาทางลอบกัดพอเจ็บๆ แสบๆ เพื่อความสะใจ
แต่กับตะวันถ้าได้สรุปว่าใครเป็นศัตรูแล้วละก็ ถ้าไม่ได้เหยียบให้จมดินไป
ต่อหน้า ก็ไม่มีทางเลิกราเด็ดขาด

สารภีเชิดคางท้าทายเมื่ออดีตชายที่เธอเคยรักนักหนาหันมา อยากให้
เขาโกรธจนอกแตกตาย หรือทำร้ายเธอตรงนี้เลยยิ่งดี คนจะได้เห็นว่า
สันดานผู้ชายอย่างเขาเป็นอย่างไร แต่นอกจากจะไม่ตอบโต้ ชายหนุ่มยังมอง
เธอแค้นหางตา คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน สีหน้าบ่งบอกถึงความรำคาญมากกว่า
โกรธ จากนั้นเขาก็เดินต่อไปราวกับเธอเป็นเพียงอากาศธาตุ เท่านั้นสารภีก็
รื้อนوابไปทั้งสรรพางค์กาย เจ็บแค้นยิ่งกว่าโดนเขาตบหน้าเสียอีก เขากล้า
ดียังไง ถึงเมินใส่เธอแบบนี้! แต่พอหญิงสาวจะตามชายหนุ่มไป มือหนา
ของพี่ชายก็คว้าต้นแขนเธอไว้ จงใจบีบแรงจนหญิงสาวต้องหยุด คำพูดของ
เขาแม้จะไม่ดังมาก เป็นเพียงเสียงกระซิบกระซาบระหว่างกัน แต่ก็ทำให้

สารภีต้องยอมหยุดนิ่งทันที

“ถ้ากลัวอาละวาดในงาน พี่จะบอกให้พ่อจัดการเธอเอง”

สารภีสะบัดแขนจากพี่ชาย แวตาทุ่นเคืองยิ่งไล่ตามหลังชายหนุ่มที่
ลัหายไปแล้ว ก่อนจะหันมายังพี่สะใภ้ที่จับมือสามีไว้แน่นด้วยสีหน้ากังวล
ใจ สารภีจ้องหญิงสาวด้วยความจงเกลียดจงชัง แต่ผ่านไปครู่หนึ่งก็เพียยม
มุมปาก

“พี่ก็ไม่ต้องมาสนใจสาหรอกคะ เขียมีความสุขกับงานของพี่ให้พอ
เถอะ!”

กระถินเพิ่งจะมีเวลาได้นั่งพักกินข้าว หลังจากเดินเสิร์ฟเครื่องดื่มและ
อาหารไปทั่วงานจนขาลาก ตอนนี้ข้างนอกมีเสียงเจ้าภาพที่ขึ้นเวทีพูดชื่นชม
เจ้าบ่าวเจ้าสาวโดยมีเสียงตบมือผิวปากจากแขกมาเป็นระยะ สาวน้อยถือจาน
ข้าวราดแกงที่แบ่งมาจากครัว ตักใส่ปากไปพลางชะเง้อออกไปที่บริเวณงาน
ไปพลาง ไม่รู้ว่าตะวันนั้นอยู่ตรงส่วนไหน ตอนแรกเธอตั้งใจว่าจะขับรถ
มอเตอร์ไซด์เข้าเมืองมาเองเพราะต้องกลับดึก แต่ตะวันกลับบอกให้นั่งรถ
สองแถวไป ส่วนขากลับก็ค่อยกลับด้วยกัน

ระหว่างกินข้าวอยู่นั้น เสียงพูดคุยหนึ่งก็ลอยมาเข้าหู

“บอกตรงๆ นะพี่ยอด ฉันไม่อยากทำเลย ถ้าเกิดความแตกขึ้นมา
คุณก้อเอาเราตายแน่”

กระถินแอบชะโงกหน้าไปตามเสียงพูดคุยนั้นถึงเห็นชายหญิงคู่หนึ่ง
ยืนอยู่บริเวณสวนหย่อมด้านนอก ถึงแม้แสงไฟจุดนั้นจะไม่มาก แต่เครื่อง-
แต่งกายกับท่าทางของคนทั้งคู่ก็ทำให้เธอจำได้ว่าทั้งสองคนเป็นคนรับใช้ใน
บ้านหลังนี้ เพราะตอนเดินเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มให้แขก เธอก็เห็นทั้งคู่
เดินเข้าเดินออกอยู่ตลอด...แล้วไปแอบคุยอะไรกันตรงนั้นนะ เด็กสาวคิด
พลางตักข้าวใส่ปาก

“จะมาปอดแหกอะไรตอนนี้” ชายที่ร่างสูงผอมที่ถูกเรียกว่ายอดชัก

น้ำเสียงไม่พอใจ “เจ้านายเขาสั่ง มีหน้าที่ก็ทำๆ ไป อีกร้อยคุณสามีรับปากเองว่าเรื่องไม่ถึงแก่กับฉันแน่”

“แต่ฉันสงสัยสารคุณมสนี่พี่” หญิงสาวอีกคนยังอึดออด “ทำไมคุณสาถึงต้องทำขนาดนี้ด้วย คุณนายก็เหมือนกัน ถ้าไม่ได้ยกรับมาเป็นลูกสะใภ้ ก็ไม่ต้องให้แต่งเสียก็สิ้นเรื่อง”

“จะไม่แต่งได้ยังไง” ฝ่ายชายทำเสียงขึ้นจมูก “อีกไม่ถึงเดือนท้องก็ป่องประจักษ์ไปทั่วแล้ว อีกร้อยมันไม่ใช่คนให้ที่ซุกหัวนอนหรือให้เรามีกินมีใช้ จะไปสนใจทำไม”

“ฉันรู้หรอก” หญิงสาวได้แต่ปลงกับตัวเอง ก่อนจะถามต่อ “แล้ววันนี้คนไหน แพนแก่คุณสาเป็นร้อย เผลอๆ ผู้ชายในงานนี้ครึ่งหนึ่งก็คงแพนคุณสาละมัง”

กระถินเล็กคิ้วขึ้นทันที แอบขยับเข้าไปใกล้อีกนิด เพื่อฟังว่าสองคนนั้นวางแผนอะไรกัน ชายที่ซื่อสัตย์ทำท่าพยับเพ็ดไปยังทิศทางหนึ่งเป็นเชิงบอกไว้

“นั่นไง ที่นั่งอยู่โต๊ะทางขวาใกล้ๆ เวทีนั่น” ประโยคถัดมาลุ่มเสียงเต็มไปด้วยความซิงซัง “ไอ้คนตัวขาวๆ หน้าเหมือนตุตนั้นแหละ”

หญิงสาวมองไปทางโต๊ะของตะวันตกแล้วเบะปากใส่คนพูด “เฮอะ อิจจาเขาก็บอกมาเถอะ อย่างพี่ตายสิบชาติก็ไม่รู้จะเกิดมาหล่ออย่างเขาหรือเปล่า”

“แล้วไง ถ้าขนาดสาวๆ สวยๆ อย่างคุณสายังเคยโดนมันพันแล้วทั้งคิดเหวว่าหน้าคางคกอย่างแกมันจะสน เลิกพูดได้แล้ว อีกเดี๋ยวเขาจะส่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวเข้าหอ คุณสาควรระวังคุณก๋อได้ไม่นานหรอก”

หลังพูดจบกระถินก็เห็นผู้ชายคนนั้นเหาะไประางอย่างจากขวดเล็กๆ ลงผสมในแก้วไวน์ที่หญิงสาวอีกคนถือไว้ในถาด พอต้องลงมือจริงๆ ฝ่ายหญิงก็ยังถามด้วยความกังวล

“ไม่ตายแน่ะพี่ยอด ฉันยังไม่อยากติดคุก”

“ไม่ตายหรอก แค่มึนๆ เท่านั้น แก่แล้วดูไว้ให้แน่ใจว่ามันกินเข้าไปแล้วจริงๆ พอมันเริ่มออกอาการก็มาเรียกฉัน”

จากนั้นสองร่างก็แยกย้ายกันไป ‘ประจำการ’ อย่างรวดเร็ว พอเห็นว่าไม่มีใครแล้วกระถินจึงย่องตามออกมาอย่างเงียบเชียบ เด็กสาวกวาดข้าวคำสุดท้ายใส่ปาก เคี้ยวไปพลางมองคนผิวขาวที่นั่งพูดคุยกับคนอื่นๆ อยู่ทีโต๊ะ ถึงจะไม่รู้อะไรนัก แต่จากที่ฟังๆ เมื่อครู่ก็พอจะจับต้นชนปลายอะไรได้บ้าง...ก็เนี่ยละน้ำ สมัยแตกเนื้อหนุ่มดันไปสร้างวีรกรรมหลอกกินเปล่าเขาไปทั่ว ถึงได้ต้องหอบกระชังมาคอยอารักขา กระถินมองคนที่เห็นอยู่ไกลๆ แล้วก็ส่ายหน้ายิ้มขันกับตัวเอง

ตะวันได้พบเพื่อนเก่าอีกหลายคน แม้ว่าจะไม่ได้สนิทสนมกันแต่ก็ดูเหมือนข่าวจากปากสารภีที่ว่าฉัตรกลับเมืองไทยนั้นจะเป็นความจริง แม้จะผ่านมานานแค่ไหน แต่ไม่รู้ทำไมใจเขายังเหมือนถูกเข็มเล็กๆ ที่มุดาอยู่เสมอ เพราะชื่อนี้ แต่ตะวันแน่ใจว่าสาเหตุไม่ใช่เพราะเขายังรักหรืออาลัยฉัตรอยู่

ย้อนไปเมื่อครั้งที่ตะวันยังเป็นนักศึกษา สมัยนั้นเขายังใช้ชีวิตอย่างไม่มีแก่นสารอะไร อาจเพราะก่อนหน้านี้เขาต้องอยู่ใต้อำนาจของพี่ๆ มาตลอด พอได้ไปเรียนไกลๆ ไม่มีพี่มาคอยชี้แนะสั่งหรือจ้ำจี้จ้ำไชชีวิต เขาก็เหมือนสัตว์ที่ถูกปล่อยออกจากกรงเป็นครั้งแรก ทำทุกอย่างที่อยากทำโดยไม่แคร์อะไรทั้งนั้น ไหนจะติดเพื่อน ติดเที่ยว ยิ่งพอเริ่มมีผู้หญิงเข้ามาในชีวิตตามประสาวัยหนุ่ม หญิงสาวรายไหนที่เสนอตัวให้หากถูกใจตะวันก็พร้อมจะสนองอย่างไม่เกี่ยงนอน

กระทั่งได้มาพบสารภีที่เพิ่งเข้าเป็นรุ่นน้อง หลังถูกหญิงสาวตามติดอยู่นาน ในที่สุดตะวันก็ตัดสินใจที่จะลองคบหาดู แต่นอกจากความสวยแล้ว ดูเหมือนว่าเขากับสารภีไม่มีอะไรที่ไปกันได้เลย อาจเพราะทั้งคู่ต่างเป็นลูกคนเล็กที่ถูกตามใจมาโดยตลอด สารภีนั้นต้องการการเอาอกเอาใจ ตามใจ และเห็นตัวเองสำคัญที่สุด ไม่ว่าจะทำตัววิ่งเงาเอาแต่ใจแค่ไหน ‘แฟน’ ก็ต้อง

ยอมอ่อนนให้เสมอ สารภีพยายามจะทำให้คนอื่นๆ เห็นว่า ตัวเองสามารถ
การบคนอย่างนายตะวันจนเชื่อได้

แต่ทุกอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่หวัง เพราะตะวันก็ไม่ได้รักใครอะไร
สารภีนักหนา ที่สำคัญเขาเกลียดการถูกกดหัวเอาไว้ได้อำนาจเป็นที่สุด ยิ่ง
หญิงสาวพยายามแสดงอำนาจเหนือเขามากเท่าไร เขาก็ยิ่งตอบโต้กลับแรง
เท่านั้น จนท้ายสุดสารภีก็ขอลีกกับเขาและไปคบหากับผู้ชายอื่น คงเพราะ
หวังว่าเขาจะตามงอนง้อ โดยหารู้ไม่ว่านั่นได้เปิดโอกาสให้เขาได้รู้จักกับนัตร
เพื่อนสนิทในกลุ่มของสารภีเอง

ตอนแรกตะวันไม่ได้สนใจนัตรนัก เพราะหญิงสาวแสนสุภาพ
เรียบร้อย ซ้ำยังเป็นคุณหนูที่ถูกเลี้ยงรากับไขในหิน ดูอย่างไรก็ไม่ใช่สเปก
เขา แต่พอหญิงสาวคอยช่วยเหลือ คอยถามไถ่ และเข้ามาทักทายเขาด้วย
กิริยาเย็นอายน่ารัก นานวันเข้า รู้ตัวอีกทีทั้งคู่ก็ตกลงคบหากันแล้ว พอมา
พบพานภายหลัง ตะวันคิดว่าสิ่งที่ทำให้เขาสนใจนัตรอาจเพราะ...บางอย่าง
ในตัวหญิงสาวมีส่วนคล้ายแม่แท้ๆ ของเขากระมัง เวลาที่อยู่ด้วยกัน ตะวัน
รู้สึกผ่อนคลายสบายใจเสมอ

ทว่าพอสารภีรู้ว่าเขากับนัตรคบหากัน หญิงสาวก็คอยตามร่ำวไม่
เลิกรา คอยกลั่นแกล้งและสร้างข่าวลือใส่ร้ายเขากับนัตรหลายต่อหลาย
ครั้ง โดยเฉพาะนัตรซึ่งเป็นเป้าโจมตีหลัก แม้เขาจะพยายามปกป้องหญิง
สาว แต่ก็ไม่สามารถปกป้องเธอได้ทุกครั้ง เพราะนายตะวันตอนนั้นก็ยังคง
เป็นนายตะวันที่มีแต่ความคิดตีตนขึ้น ไม่เคยคิดถึงใครอย่างจริงจังนอกจาก
ตัวเอง

จนเมื่อครอบครัวของนัตรเริ่มระแคะระคาย อาจเพราะสังเกตว่า
หญิงสาวดูเชื่องซึมลงไป นั่นเองที่ทำให้ปู่ของนัตรถึงขนาดส่งคนมาล๊อก
ตัวเขาเพื่อไปคุยเป็นการส่วนตัว ตะวันจึงได้รู้ว่านายธรรมรงค์นั้นเป็นผู้มี
อิทธิพลของจังหวัดหนึ่งทางเหนือทีเดียว ซ้ำยังให้คนไปสืบประวัติเขาอย่าง
ละเอียด ตะวันคิดว่านายธรรมรงค์เป็นคนฉลาดมากทีเดียว อันที่จริงถ้าแค่

ต้องการให้เขาเลิกยุ่งกับหลานสาว จะส่งคนมาอัดเขาและข่มขู่เสียก็ได้ แต่อีกฝ่ายกลับหยิบเรื่องความเป็นลูกอนูขึ้นมาโจมตีเขา ว่าเขานั้นไม่คู่ควรและไร้อนาคตเพียงใดเมื่อเทียบกับหลานสาวผู้พร่างพรอม ซึ่งเป็นการกระแทกซ้ำลงบนศักดิ์ศรีและจุดอ่อนของตะวัน

จากนั้นไม่นานตะวันก็เป็นฝ่ายขอเลิกรักกับนัศัตร ประจวบกับที่ตัวเขาเองก็ศึกษาจบพอดี ความต้องการที่อยากจะเป็นผู้สูงส่งตัวเองเพื่อลบคำสาปประมาทของนายธรรมรงค์ ต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องการที่จะยืนให้ได้ด้วยตัวเอง ตะวันเร่งทำทุกอย่างเพื่อสร้างเนื้อสร้างตัว เขาขอเงินพี่ชายเพื่อลงทุนกับกลุ่มเพื่อนที่ต่างก็เพิ่งเรียนจบ ได้รับประสบการณ์แต่ร่อนวิชาไม่ต่างกัน สุดท้ายนอกจากล้มเหลวไม่เป็นท่า เขายังถูกคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนโกงจนเป็นหนี้สินรุงรัง สุดท้ายก็ต้องให้ญาติเข้ามาช่วยเหลือ กลายเป็นว่าแทนที่จะสลัดตัวเองพ้นจากการปกครองของพี่ชาย กลับยิ่งกลายเป็นเชือกรัดคอตัวเองไว้กับพี่แน่นหนาขึ้น

ความคิดของตะวันถูกดึงกลับมาเมื่อพนักงานเดินเข้ามาวางแก้วลงตรงหน้า ชายหนุ่มเลิกคิ้วเมื่อเห็นแก้วไวน์ เขาจึงส่ายหน้าบอกไว้ว่าไม่รับ

“เอ่อ คุณแสงชัยสั่งให้อามาให้ค่ะ” เจ้าหล่อนลดเสียงลงกระซิบ เอ้ย อ้าวไปถึงบิดาของก่อกฤษ “เห็นว่าเพื่อนจากต่างประเทศส่งมาอวยพรงานนี้โดยเฉพาะ มีไม่กี่ขวดเลยสั่งให้ยกมาให้คุณด้วย อย่าปฏิเสธเลยคะเดี๋ยวดิฉันจะโดนด่า”

ตะวันมองไปทางโต๊ะใหญ่ที่มีบรรดาพ่อแม่และญาติสำคัญของบ่าวสาว ก่อนจะยอมพยกหน้าอย่างเสียมิได้ คิดว่าดื่มแก้วนี้หมดแล้วขอลากลับคงไม่น่าเกลียด...ว่าแต่ยายเด็กที่จะเกาะล้อรถเขากลับด้วยหยาหัวไปไหน จะว่าไปตั้งแต่มาถึงเขายังไม่เห็นหน้าเลย ชายหนุ่มกำลังยื่นมือเข้าไปหยิบแก้วตรงหน้า แต่จู่ๆ ใครบางคนก็วางแก้วขึ้นหนึ่งที่แบ่งมาจากแก้วอวยพรของเจ้าบ่าวเจ้าสาวลงตรงหน้าเขา ตะวันมอง ‘ก้อนครีမ်’ บนจานอย่างขยะเขยง เขากำลังจะเอ่ยปฏิเสธ ก่อนจะเห็นว่าใครเป็นคนเอามาให้ เด็ก

สาวตาคมน้ำนิ่ง แต่ก็ไม่รู้ทำไมพอมองเข้าไปในตาเธอๆ นั้นเขากลับมองเห็นรอยยิ้มซ่อนอยู่

“ไม่เอา” เขาผลักจานออกไป รู้ว่าเขาไม่ชอบกินของหวานๆ เลี่ยนๆ ยังจะเอามาให้อีก แต่ฝ่ายนั้นก็ไม่ว่าอะไร แต่จังหวะที่กระถินก้มลงหยิบจานเค้กคืน เสียงกระชิบที่ได้ยินกันแค่สองคนก็ดังขึ้น

“นั่นกระวังยาในไวน์ก็แล้วกันนะคะ”

คิ้วขมกระตุกเพียงเล็กน้อย แต่ก็กลบเกลื่อนสีหน้าไว้อย่างรวดเร็ว รอนอีกฝ่ายเดินผ่านไป เขาก็เริ่มขบคิดว่าจะทำอย่างไรดี

กระถินถอดเครื่องแบบพนักงาน ซึ่งอันที่จริงก็เป็นแค่ผ้ากันเปื้อนสีเลือดหมูกับเสื้อเชิ้ตสีขาวที่คุณนายสมฤดีจัดทำให้เหล่าพนักงานที่ดูแลแขกเห็นว่าเดิมทีเจ้าตัวตั้งใจจะไปจัดงานในโรงแรมของจังหวัด เพื่ออวดถึงความมั่งมี แต่พอเห็นว่าค่าใช้จ่ายสูงเกินไปเลยหักเลี้ยวเปลี่ยนมาจัดงานที่บ้านแทน พนักงานก็เกอณฑ์ลูกๆ หลานๆ หรือเด็กแถวบ้านนั้นแหละมาช่วย จ้างคนละไม่กี่ร้อย เนื่องจากเธอแจ้งเจ้าของงานไว้แล้วว่าต้องกลับก่อนสี่ทุ่ม ทางคุณนายสมฤดีก็ไม่ได้ว่าอะไร พอรับเงินค่าทำงานเสร็จ กระถินก็หยิบของไม่กี่ชิ้นใส่กระเป๋าดูเดินอ้อมหลังไปรอที่ลานจอดรถ แต่จู่ๆ ก็ถูกใครบางคนกระตุกคอเสื้อข้างหลังไว้ ปฏิกริยาแรกเด็กสาวเกือบพันศอกกลับถ้าไม่เพราะจำกลืนโคลงจากตัวคนข้างหลังได้

“โธ่เอ๊ย นึกว่าใคร” กระถินพุดอย่างอารมณ์เสีย นึกใจหายแวบ... หวิดทำคุณชายปากแตกแล้วไหมล่ะ “จะกลับกันหรือยังคะคุณตะวัน”

“ยัง” พอไม่ต้องอยู่กับคนอื่น หน้าหล่อๆ นี่ก็กลับมาดูเหมือนเดิม และเพิ่งสังเกตว่าตะวันไม่ได้อยู่คนเดียว แต่ข้างหลังนั้นยังมีชายหนุ่มในชุดขาว...ซึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน ก็เจ้าบ่าวของงานนี้แหละยืนหน้าเคาน์เตอร์ด้วย

“เอ่อ...มีอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมทำหน้าที่เคาน์เตอร์แบบนี้”

คนที่ตอบคำถามไม่ใช่ตะวัน แต่เป็นก่อกฤกษ์ที่เดินเข้ามาแล้วถามด้วย

สีหน้าจริงจัง

“หนูใช้ไหมที่บอกว่ามีคนต้องการวางยานายตะวัน หนูเห็นกับตาหรือเปล่า”

กระถินมองหน้าก่อกฤษ์สลับกับตะวันไปมา ผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาเคร่งเครียดคิ้วชนกัน ส่วนอีกคนถึงทำหน้านิ่งๆ แต่แวตาคล้ายออกคำสั่งรับพูดๆ ไปสิ!

“แค่ได้ยินคนชื่อยอดเขาคุยกับผู้หญิงอีกคน คนที่ไปเสิร์ฟไวน์ให้คุณ ตะวันนั้นแหละ เขาว่าคุณสาเป็นคนสั่ง แต่ใส่ยาอะไรกระถินก็ไม่ทราบ แค่ว่ากินแล้วจะมีนะ เบลอๆ”

แนวกรามก่อกฤษ์ขบแน่น ส่วนตะวันยังวางที่ทำเฉยเมยก่อนถามคนเป็นเพื่อน

“งั้นถ้าไม่มีอะไร ฉันขอตัวกลับเลยก็แล้วกัน ไปกระถิน” ประโยคหลังหันไปสั่งเด็กสาวที่รีบหยิบกระเป๋าสั้นสะพายไหล่อย่างกระตือรือร้น

“เดี๋ยวตะวัน...” เรียกแล้วก็เผลอเป็นฝ่ายอีกอึกเอง “นายไม่อยู่ฟังก่อนหรือบางที่อาจมีอะไรเข้าใจผิด”

ตะวันหันมาพร้อมกับแสวงถอนใจยาว

“ถ้าคิดแบบนั้นแล้วแกล้งบายใจก็ตามใจแกล้งก่อน แต่อย่าลืมหาคิดด้วยว่า ถ้าวันนี้เด็กฉันมันไม่บังเอิญไปได้ยินสองคนนั้นคุยกัน และบังเอิญคนที่ขยายสาเลือกไม่ใช่ฉัน เมียหมาดๆ ของแกจะเป็นยังไง ส่วนตอนนี้...แกไปหาทางอธิบายกับพ่อแม่ผู้หญิงเขาดีกว่าละ”

‘เด็กฉัน’ หันขวับไปจ้องเจ้าของคำพูดเหม่งๆ แต่ก็ชักอยากรู้ขึ้นมาจริงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น ยิ่งเห็นหน้าขาวซีดของก่อกฤษ์ด้วยแล้ว ต่อมเผือกมันก็คันยิบๆ ตะวันยิ้มเยาะใส่เพื่อน (ที่ไม่สนิท) ของตัวเองก่อนออกคำสั่งอีก

“ไปกระถิน กลับบ้าน!”

กระดินเข้าไปนั่งข้างคนขับแล้วรัดเข็มขัดนิรภัยทันที พอตะวันตามเข้ามานั่งประจำที่คนขับ ยังไม่ทันสตาร์ทเครื่องยนต์ เด็กสาวก็ยิงคำถามใส่ทันที

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ ทำไมต้องมีคนอยากวางยาคุณตะวันด้วย แล้วที่สั่งให้กระดินคอยดูว่ามีพิรุณอะไรในงานเนีย แสดงว่าคุณตะวันต้องรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าจะเกิดเรื่อง แล้วเขาจับคนทำได้ไหมคะ แล้วเขาจะทำยังไงต่อ”

“ตอนเด็กยายเอากระบี่ปากหเรอ ถึงได้ช่างพูดนัก”

ยิ่งเห็นคนที่นั่งหน้ายังไม่แสดงอารมณ์ยินดียินร้ายใดๆ ทั้งที่ตัวเองก็เป็นผู้เสียหาย ยิ่งทำให้กระดินขัดอกขัดใจ ถ้าเป็นสมัยก่อนพนันเลยว่า คุณชายคงทำให้งานแต่งงานต้องกลายเป็นหนังสงครามแน่

“นายคนชื่อยอดเขาว่าคุณตะวันไปฟันแล้วทั้งคุณหนูเขา แสดงว่าคุณสาอะไรนี่คงผูกใจเจ็บนำดู” พอถูกตาคมกริบเขม่นจ้อง เด็กสาวก็ต้องตัวหดล่าถอย ได้แต่บ่นงึมงำในใจ เชอะ คนอุตสาห์ช่วยแท้ๆ แต่หลังจากขับรถออกมาถึงถนนใหญ่แล้วคนที่นั่งเย็บมาตลอดกลับพูดขึ้นมาเอง

“เป้าหมายยายสาไม่ใช่ฉันแต่เป็นพี่สะใภ้ตัวเองต่างหาก ส่วนฉันก็แค่ตกกระไดพลอยโจน”

“จะบอกว่าคุณตะวันไม่รู้เรื่องนี้หรือคะ ถ้าไม่รู้ทำไมต้องจ้างกระดินมาคอยดูความปลอดภัยให้ แสดงว่าต้องอะไรจะอะไรบ้างสิ” เด็กสาวยังกังขาแอบเห็นว่าในที่สุตมูมปากของเขาก็กึกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ ถึงจะเป็นยิ้มหยันก็เถอะ

“คนอย่างยายสาถ้าได้เกลียดใครแล้ว มีโอกาสก็ไม่รื้อที่จะหาเรื่องหรือก จันถึงไม่เคยไว้ใจ แถมคนแม่ก็จ้องแต่จะจับคู่จันกับลูกสาวตัวเองไม่เลิก” ชายหนุ่มปรายตามองเด็กสาวเล็กน้อย “คิดว่ายายคุณนายสมฤดีจ้างเธอเพราะเขาหวังดีหรือ ก็แค่จะใช้เป็นข้ออ้างให้ฉันปฏิเสธงานเลี้ยงไม่ได้เท่านั้นแหละ”

“แหม กระดินสำคัญขนาดนั้นเลยหรือคะ” ต่อให้คุณนายสมฤดีจ้าง

เธอมาทำงาน แต่คนอย่างตะวันจะยอมมาร่วมงานแต่งที่ไม่อยากมา เพียงเพราะได้มารับใช้ในบ้านคนเดียวมาทำงานพิเศษเนี่ยนะ พังยังงี้ก็พังไม่ขึ้น อีกอย่างถ้าตะวันไม่อยากมา ใครก็บังคับเขาไม่ได้หรอก

“ก็เพราะยายคุณนายรู้ไงว่าเธอมันเด็กเล่น” คนพูดมองด้วยหางตา “คิดว่ามาทำงานพิเศษจนดึกๆ ดื่นๆ ยายเธอจะยอมปล่อยให้มาคนเดียว หรือ ถ้ามาก็ต้องรายงานพี่ภูมิ ถ้าพี่ภูมิรู้ ยายปากส่ว่นก็ต้องรู้”

‘ยายปากส่ว่น’ ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากมินตรา พี่สะใภ้ของตะวันนั้นแหละ ขนาดมินตราแต่งงานกับภูมิมาหลายปีแล้ว แต่สองคนนี้ก็ยังไม่เบือ ไม่เมากันไม่เลิก แต่ถึงหลังหลังตะวันจะตั้งฉายาและสรรเสริญพี่สะใภ้อย่างไม่ไว้หน้า ทว่ากระธินก็ยังเชื่อว่าลึกๆ แล้วตะวันยอมรับพี่สะใภ้ใหญ่กว่าพี่สะใภ้คนรองเสียอีก ที่สำคัญมินตราหรือคุณมันท์นั้นเอ็นดูเธอไม่ต่างกับน้องสาว แม้แต่ค่าเล่าเรียนทุกวันนี้ นอกจากนายภูมิแล้ว ก็ได้มินตรานี้แหละที่สนับสนุน ถึงจะซบซึ้งน้ำใจสามีภรรยาคุณนี้ แต่บางครั้งความห่วงใยที่มากเกินไปก็ทำให้กระธินเกรงใจ เชื่อสิถ้ามินตรารู้ว่าเธอพยายามเก็บเงินอยู่ แทนที่หญิงสาวจะสนับสนุนให้เธอทำงาน หรือหารายได้เอง คงจะได้ควักกระเป๋าตัวเองออกให้ปะไร

“สรุปว่าคุณตะวันมาเพราะกลัวโดนคุณมันท์ตำ?”

“กลัวตำมาแล้วโดนฉันท่ำกลับต่างหาก”

เด็กสาวฟังแล้วก็ลลอกตา ก่อนจะกลับมาซักถามอีก “ว่าแต่คุณตะวันเอาตัวรอดจนเอาเรื่องไปบอกคุณก๋อได้ยังไงคะ”

“พอเธอพูดว่าวางยา มันก็มีแค่คนเดียวเท่านั้นแหละที่กล้าทำ เลยบอกให้วิ่งไปบอกนายก๋อว่าให้ไปรอที่ห้องน้ำ ส่วนฉันก็แก้งัดมีดไวน์ สักพักก็แก้งัดทำเป็นเดินเข้าไปห้องน้ำ คิดว่าต้องมีใครสักคนตามมาดูผลงานตัวเองแน่ แล้วก็ใช้จริงๆ พอมีคนตามมาก็จัดการล็อกตัวสอบสวน”

“ตัวผู้หรือตัวเมีย”

“ตัวเมีย รายนี้ซ้ซลาดโดนขู่หน้อยก็สารภาพหมดเปลือก”

“กระธินไต่ขึ้นมา...” เด็กสาวทบทวนความจำ “เห็นว่าเจ้าสาวต้องเลยต้องแต่ง คุณสมฤดีก็ไม่ค่อยพอใจลูกสะใภ้เท่าไร”

“รายนั้นไม่พอใจแค่ไหนก็ยิ่งเกรงใจลูกพี่ว้อยๆ แต่กับสารภีรายนี้ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมหรอก นี่คงตั้งใจมอมยาฉันแล้วลากเข้าห้องหอแทนเจ้าบ่าว แต่โชคไม่ดี...กินะ ฉันดันพาตัวกาลกิณีมาด้วยแผนเลยล่ะ” ตะวันยิ้มมุมปากไปยัง ‘ตัวกาลกิณี’ ที่นั่งทำตาใส แล้วแทนที่จะสนใจคำกระทบหรือแตกตื่นกับแผนการของสารภีเด็กสาวกลับถามสอไปอีกรื่อง

“แต่ถ้ายานนั้นเป็นยานอนหลับ คุณตะวันยังจะปิ้งปิ้งจนทำอะไรเจ้าสาวได้หรอกคะ เปล่อยๆ กระธินว่าโดนคุณมลยันที่เตียงก็ร่วงแล้ว” พอตาตุ๋นเหล่มอง สาวน้อยก็ทำหน้าใสซื่อยิ้มแป้นรับให้

“คงไม่ได้หวังถึงขนาดจะให้ทำอะไรหรอก ยาก็ไม่ใช่ยานอนหลับ แค่ทำให้มีเน่ๆ ช่วยตัวเองไม่ได้สักพัก คงตั้งใจจะทำให้มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดประมาณว่าฉันเมาหนักจนหลงเข้าห้องเจ้าสาว”

“แหม จะมีคนเชื่อหรือคะ”

“เชื่อไม่เชื่อว่าจะแก้ข่าวกันได้คนก็คงลืไปไกลแล้ว ยิ่งประวัติเรื่องผู้หญิงฉันไม่ค่อยจะดีนัก ต้องมีคนเชื่อบ้างแหละ ว่าฉันเมาแล้วหันหัวปล้ำเจ้าสาว แต่ก็อย่างว่า ยายสาพลาดเองที่ดันมาเลือกฉัน แผนถึงได้พังแบบราบ ปานนี้คงโดนพอกับพี่ชายชักฟอกจนสะอาดไปแล้วมั้ง แถมพ่อแม่ฝ่ายหญิงก็รู้เรื่องแล้วด้วย” พูดถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็ค่อยอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง ถ้าคิดว่าเขาจะแค่ปล่อยให้ออกฤกษ์จัดการน้องสาวเงิบๆ แล้วขอให้เมียหมาดๆ ปิดปากรับสภาพเพื่อหน้าตาครอบครัวสามิสะก็ผิดแล้ว เพราะหลังจากง้างปากผู้ต้องสงสัยได้ เขาก็แอบดอดไปส่งข่าวให้พ่อแม่ฝ่ายหญิงรู้ทันที “จะได้รู้ว่าแคว้นแรกที่เข้ามาเป็นลูกสะใภ้บ้านนี้ ต้องเจออะไรบ้าง”

“ทำแบบนี้ไม่ไจร้ายกับคุณมลไปหน่อยหรือคะ อีกอย่างคุณสามีอาจจะแค่แกล้ง”

“นั่นแหละคำว่าแค่แกล้งไปไกลแล้ว ถ้าพ่อแม่เจ้าสาวจะเอาเรื่องทาง

กฎหมายก็ยังไม่ได้” ตะวันชัด สัมผัสเสียงตุเกมดังสน “คนอย่างสารภีก็ไม่ต่างกับบุษิษา ให้มันลอกคราบก็ครั้งมันก็ยังมิพิชอยู่วันยังค่ำ และฉันก็เข้าไปหลายครั้งแล้ว วันนั้นฤมลโชคดีย้ายสาเลือกฉัน ถ้าวันหน้าละ เกิดเป็นผู้ชายอื่นที่ใจทรามกว่านี้ เกิดมันหน้ามืดตามัวไม่ทำแคให้มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดแต่ข่มขืนผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาจากจริงๆ คิดใหม่ในชีวิตนฤมลกับนายภู่จะเป็นยังไง หัวอกพ่อแม่เขาจะเป็นยังไง...ฉันคิดว่าเธอน่าจะเข้าใจเรื่องนี้ที่สุดนะกระธิน”

พอชายหนุ่มแจ้งเหตุผลชัดเจนขนาดนี้ กระธินก็ไร้สิ้นข้อโต้แย้ง ไข้...เธอเข้าใจ เข้าใจดีเหลือเกินว่าคำว่า ‘ตกนรกทั้งเป็น’ นั้นเป็นเช่นไร เด็กสาวคิดแล้วถอนใจกับตัวเอง ผู้ชายคนนี้อาจจะดูร้ายๆ เอาแต่ใจ เห็นแก่ตัวไปบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเหตุผล...ก็นะ เหตุผลแบบตะวันๆ นั้นแหละ

รชชะลอเล็กน้อยเมื่อเห็นมีด้านตรวจข้างหน้า ตะวันจึงเอื้อมมือไปช่องเก็บของเพื่อหยิบใบขับขี้เผือกมีการเรียกตรวจ แต่ระหว่างรอให้ค้นข้างหน้าเคลื่อนผ่านไป เจ้าของเสียงแจ้วก็ยังงุดไม่หยุด

“ฉันแสดงว่าวันนี้กระธินทำงานดีมากใช้ไหมคะ” พุดแล้วก็ยิ้มประจบ แม้จะเห็นหน้าหล่อๆ คิ้วขมวดอย่างไม่อยากยอมรับก็ตาม “เนี่ย ถ้ากระธินไม่ช่วย ปานนี้คุณตะวันคงถูกเข้าใจผิดว่าเป็นไอ้บ้ากาม หลอกพันผู้หญิงไม่เลือกหน้า ไร้สามัญสำนึก เห็นแก่ตัว เอาแต่ใจ เล็งเครื่องเฮงชวย เอาแต่ใจแถมเพด็จการ...”

“ดาพหรือยัง” คนที่ถูกหลอกด่าระยະเผาชนซึ่งตากลับ แต่ฝ่ายนั้นก็ยังทำหน้าเป็นไม่รู้ไม่ชี้...นำตบบาลลัทธิ

“ก็มันจริงนี่คะ ยิ่งถ้าเรื่องไปถึงขุนายภูมิ อู๊ยะ กระธินไม่อยากคิด” เด็กสาวทำท่าปาดคอตัวเองประกอบ “คอขาดแน่ๆ”

“อยากพุดอะไรก็พุดมาตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม ขี้เกียจฟัง” ชายหนุ่มพยายามนับหนึ่งถึงสิบในใจ แล้วคำตอบจากเด็กสาวก็คือการยกนิ้วขึ้นสองนิ้ว “อะไร”

“สองพันค่ะ ในเมื่อกระถินมีบุญคุณใหญ่หลวงขนาดนี้ คุณตะวันก็ควรตอบแทนกระถินให้สมน้ำสมเนื้อ”

“ไม่! คิดจะชูดเลือดชูดเนื้อฉันหรือ รอชาติหน้าเถอะ” ตะวันปฏิเสธเด็ดขาด หน้อย ได้คืบจะเอาศอก มันน่าแจกศอกจริงๆ ลักที่ใหม่

“คิดดีๆ นะคะ ถ้าเรื่องนี้นำไปถึงทนายภูมิ...”

ชายหนุ่มกัดฟันแน่นเพราะทำอะไรไม่ได้ ก็ลองเรื่องถึงทนายภูมิสิ คุณชายได้โดนสั่งกักบริเวณแน่ ถึงเขาจะไม่มีส่วนรู้เห็นใดๆ ก็เถอะ แต่ประวัติผู้หญิงยาวเป็นหางว่าวแบบนั้น นายภูมิคงไม่เสี่ยงเปิดโอกาสให้หน้อย ชายไปหาเรื่องเพิ่มหรือก่อกวนกระถินคิดแล้วก็ได้แต่กลั่นหัวเราะ แอบมองหน้าสวยๆ กับสายตาที่เหมือนอยากฉีกเธอเป็นชิ้นๆ ตรงนี้ แหม นานานทีคนอย่างเธอจะสามารถต่อรองกับ ‘คุณตะวัน’ ชนิดเจ้าตัวโตกลับไม่ออก สงสัยคืนนี้ต้องกลับไปเขียนไดอะรี่บันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์!

“พันสองพอ” เสียงบึ้งตึงต่อรอง

“สองพันค่ะ ลดมากกว่านี้ไม่ได้” เด็กสาวยืนยันหนักแน่น

“ไม่ พันสอง!”

“สองพัน!”

จู่ๆ แสงไฟจากกระบอกไฟฉายก็แยงเข้ามาจากฝั่งคนขับ ตำรวจนายหนึ่งชะโงกหน้าเคาะกระจกด้านข้างเรียก ตะวันส่งสายตากำราบคนหน้าอ้อมก่อนหันไปคุยกับตำรวจ ไม่ได้มีการเรียกดูใบขับขี่นอกจากตรวจดูภายในรถ พอเขาบอกว่าเพิ่งมาทำงานแต่งลูกชายคุณนายสมฤดีตำรวจก็ยอมปล่อยไป แต่ก็ยังอดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ เพราะผู้โดยสารแต่ละคนหน้าหงิกหน้างอด้วยกันทั้งคู่

“พวกคุณไม่ได้มีปัญหาอะไรกันใช่ไหม”

“ไม่มีครับ” ตะวันตอบเสียงห้วน กำลังจะเข้าเกียร์ออกรถ แต่ยายตัวสั่นกลับไม่ยอมหยุด แถมหันไปฟ้องนายตำรวจเป็นเรื่องเป็นราว

“มีค่ะ เขาโกงค่าตัวหนูค่ะ หนูเรียกสองพันยังมาต่อเหลือแค่พันสอง

อ้อ...!”

ประโยคหลังเหลือแค่เสียงอ้อเมื่อโดนมือหนาตะปบปิดแน่น แถมชายหนุ่มไม่รออธิบายใดๆ รีบออกรถไปอย่างรวดเร็ว ถึงบ้านเมื่อไหร่เขาจะจัดการยายเด็กปากมากนี้ให้สาสม!

๓

บ้านทรงไทยประยุกต์แบบยกใต้ถุน ล้อมรอบด้วยกำแพงสูง ถึงแม้จะยังสร้างไม่เสร็จแต่ก็มองเห็นชัดว่าเค้าโครงใหญ่โตเอาเรื่อง หลังคาของบ้านเป็นแบบผสมผสานระหว่างรูปทรงปั้นหยา กับ หน้าจั่ว ห้องหับเท่าที่สำรวจคร่าวๆ นอกจากห้องนอนสี่ห้อง ห้องครัว ห้องนั่งเล่น และห้องทำงานชั้นล่าง ด้านหลังตัวบ้านยังมีสระน้ำที่ขุดขึ้นใหม่กับศาลาพักผ่อนริมสระ

“แกจะซื้อที่นี้จริงๆ หรือ”

เมฆาถามไปยังคนที่นั่งเอนหลังสบายๆ ราวกับเป็นเจ้าของที่นี้เสียเอง พวกเขาอายุเท่ากัน แต่ด้วยรูปร่างลำสันผิวคล้ำเข้มกับใบหน้าที่มีเหลี่ยมมุมชัด ทำให้เมฆาดูอายุมากกว่า ทั้งคู่ยังอยู่ภายในห้องทำงานที่แม่จะยังไม่เสร็จสมบูรณ์แต่ก็มากพอจะใช้เป็นสถานที่รับรองชั่วคราวได้ อันที่จริงตัวบ้านส่วนใหญ่เสร็จเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว

“ตั้งแต่มาถึงที่นี่ แกถามฉันอยู่คำถามเดียว” ตะวันเหล่มองคนที่ดูกลัดกลุ้มยิ่งกว่าตัวเขาเสียอีก

ตั้งแต่มาถึงเกาะช้างและได้เข้ามาตรวจดูบ้านหลังที่หมายตาไว้ พุดตรงๆ ตะวันชอบที่นั่นมาก ชอบขนาดที่ว่าอยากเก็บไว้เองด้วยซ้ำ จุดที่ตั้งของบ้านเป็นพื้นที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว ไม่มีนักท่องเที่ยวพลุกพล่าน แต่ก็ไม่ถึงขนาดอยู่โดดเดี่ยวเกินไป ถึงจะอยู่ในจุดที่มองไม่เห็นวิวทะเลแต่ก็มีภูเขาล้อมรอบ ได้บรรยากาศสงบไปอีกแบบ บวกกับความเจริญส่วนอื่นๆ บนเกาะที่เทียบเท่าตัวเมืองของจังหวัดจังหวัดหนึ่ง เขาก็ไม่มีอะไรขาดเหลือแล้ว แต่ถ้าตัดสินใจซื้อที่นี้จริงๆ แม้ราคาที่เขาของเสนอน่าสนใจ แต่ก็นับเป็นตัวเลขที่สูงอยู่ดี บวกกับทุนที่ต้องก่อสร้างต่อ คงทำให้เงินในบัญชีของเขา ร่อยหรอไม่น้อย

“ที่บ้านมันใหญ่เบ้อเร่อ” เมฆาชี้ “พวกวัสดุก่อสร้าง โดยเฉพาะพวกของตกแต่ง สิ่งจากเมืองนอกด้วยมั้ง แล้วส่วนที่เป็นไม้ก็ไม้สักทั้งนั้น คนที่สร้างบ้านขนาดนี้ได้ไม่ใช่แค่มีเงินอย่างเดียว แต่มีเงินเหลือจนไม่รู้จะเอาไปทำอะไร แล้วแกกับฉันี่เชื่อว่าจะมีเงินเหลือเพื่อขนาดนั้นไง”

“ฉันรู้หรอกว่ามีกำลังแค่ไหน ไม่ได้คิดว่าจะหอบเงินทุกบาทมาทิ้งไว้ที่บ้านหลังเดียวหรอก”

บทสนทนาหยุดลงเมื่อประตูห้องทำงานด้านหนึ่งเปิดออก ผู้ชายที่เดินนำเข้ามาในตะวันจำได้ว่าคือदनยนาหน้าที่เขาติดต่อดูด้วย แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากเขาคือหญิงสาวร่างเล็กที่เดินตามมา ผมยาวตรงสีดำสนิทจดบันเอว ตัดกับผิวขาวผ่องนวลเนียน ใบหน้ารูปหัวใจยิ่งทำให้ดวงหน้านั้นดูจิ้มลิ้มอ่อนหวาน

จู่ๆ ตะวันก็รู้สึกราวกับมีของแหลมคมพุ่งเข้ามาแทงอก คิ้วกระตุกเข้าหากันในจังหวะที่หญิงสาวละความสนใจจากการพูดคุยมายังเขา เพียงเท่านั้นรอยยิ้มบนใบหน้าละมุนก็จางหายไป แล้วแทนที่ด้วยความตกใจแทน

“ขอโทษที่ให้รอนะครับ พอดีฉันตรึงจะมาถึงผมเลยพาเธอเอาของไปเก็บไว้ที่พักก่อน” ดนยรีบขอโทษขอโพย พอมองบนโต๊ะเห็นมีแก้วน้ำและกาแฟซึ่งเขาให้คนที่ช่วยดูแลบ้านยกมาให้ จึงถามไถ่แซกโดยไม่ทันได้สังเกต

ความผิดปกติ “แล้วนี่นายชัยเขาพาเดินดูบ้านแล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ คุณดนัย นี่ผมเพื่อนของผม” ตะวันแนะนำเรียบๆ ขณะที่เมฆามองหญิงสาวที่นั่งลงโดยไม่ยอมสบตาใครด้วยความสนใจ ดนัยจึงเป็นฝ่ายแนะนำ

“คุณตะวัน คุณเมฆา นี่ฉัตรครับ เจ้าของบ้านตัวจริง ฉัตรกับผมเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แต่ฉัตรเขาอยู่เมืองนอกเลยให้ผมช่วยเป็นธุระเรื่องขายบ้านให้ ฉัตรนี่ไงคุณตะวันพี่พี่พูดถึง รูปหล่ออย่างที่พี่พูดไหมล่ะ” ประโยคท้ายเหมือนจะหยอกล้อ แต่ยิ่งทำให้พวงแก้มหญิงสาวแดงเรื่อ

“ค่ะ” เจ้าของดวงตากกลมใสเป็นประกายน้อยๆ ตอบ “แทบไม่ต่างจากเมื่อก่อนเลย”

ดนัยเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจไม่ต่างกับเมฆา แต่ก่อนจะได้ถามตะวันก็เฝ้าถามไปยังหญิงสาวเพียงคนเดียวก่อน

“ได้ยินว่ากลับมาเมืองไทย แต่ไม่คิดว่าจะได้เจอเร็วแบบนี้”

“เดี๋ยวสาครรายงานพี่ตะวันแล้ว”

พอไม่มีคำปฏิเสธก็ถือว่าเป็นการยอมรับ เพราะสารภีคงไม่ปล่อยโอกาสที่จะสาธยายชีวิตของเธอให้ตะวันฟังแน่ ไม่งั้นที่ท่าเขาคงไม่เย็นชาขนาดนี้

“อ้าว นี่รู้จักกันแล้วหรือ” ดนัยถามลูกพี่ลูกน้อง

“พี่ตะวันเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของฉัตรค่ะ แต่พอเรียนจบก็ไม่ได้พบกันอีก ฉัตรไม่รู้ว่พี่ตะวันย้ายมาอยู่ที่ตราด เพราะครั้งล่าสุดเหมือนจะได้ยินว่าลงทุนกับพวกพี่ยอดเปิดบริษัทที่กรุงเทพฯ”

พอถูกถาม เรียวปากชายหนุ่มก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเยาะที่คุ้นตา แม้ภายนอกเขายังดูสงบ แต่เรื่องที่ถูกรบอกล่า่นั้นกลับทำให้คนฟังอ้าปากค้าง

“ก็ทำกันลักพักแต่ไม่รอด ใช้อัยยัดกลับยกยอกเงินไปลงโต๊ะบอลหมด”

“ตายจริง”

“เรื่องผ่านไปนานแล้วก็ช่างเถอะ” ตะวันโบกมือ “มาคุยธุระกันดีกว่า คุณदनัยเขาบอกว่าถ้ายอมรับข้อเสนอบางอย่าง จัตรจะขายที่ดินในราคาที่ถูกลงกัน เพื่อยากรู้ว่าข้อเสนอ นั่นคืออะไร”

นัจตรเดินเคียงไปกับชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง หลังจากที่เขาถามถึงข้อเสนอ หญิงสาวจึงขอเวลาที่จะได้พูดคุยเป็นการส่วนตัว ซึ่งชายหนุ่มก็ไม่ขัดอะไร ระหว่างเดินไปยังศาลาริมสระน้ำก็อดไม่ได้ที่จะแอบพิจารณาชายหนุ่มอย่างชื่นชม ตะวันดูไม่ต่างจากสมัยที่ยังเป็นนักศึกษา เครื่องหน้าสมบูรณ์แบบที่ค่อนข้างสวย ผิวขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา ผมสีดำสนิทยาวระต้นคอหน่อยๆ ทำให้ไม่ว่าจะอยู่ในเสื้อผ้าแบบไหนเขาก็ยังดึงดูดสายตาเสมอ ผ่านมาหลายปีการได้กลับมาพบตะวันอีกครั้งช่างเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย

“จัตรได้ยินจากพิดนัยว่าเปิดรีสอร์ทที่ตราดใช่ไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม พยายามที่จะทำให้บรรยากาศระหว่างกันผ่อนคลายที่สุด

“รีสอร์ทของพี่ภูมิ แค่อ้างให้พี่ดูแลชั่วคราว” แต่คำว่าชั่วคราวนั้นก็ผ่านมาสี่ปีแล้ว ถึงแม้ตั้งแต่เริ่มปรับปรุงที่ดินและก่อสร้างจนแล้วเสร็จมีเขา กับพระพวยคอยวิ่งรอกจัดการ แถมพอสร้างเสร็จภูมิก็โยนหน้าที่ดูแลมาให้ต่อ โดยที่นานๆ ที่เจ้าตัวถึงจะลงมาตรวจดูความเรียบร้อย

“แต่พี่ตะวันเก่งนะคะที่ดูแลรีสอร์ทได้ ไว้จัตรจะแวะไปบ้างนะคะ”

“พี่ว่าเราพูดธุระให้เสร็จเถอะ”

รอยยิ้มกระตือรือร้นของหญิงสาวจางลงทันที เธอเอะ เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มไม่อยากจะเสียเวลารำลึกอดีตใดๆ

“บ้านหลังนี้เป็นบ้านของปู้จัตรเองคะ พี่ตะวันคงทราบแล้วว่าปู้เพิ่งเสียเมื่อไม่นาน”

หว่างคิวชายหนุ่มกระตุกเล็กน้อยราวกับไม่พอใจความจริงนั้น แต่ก็ยังดีที่เขายังพอมึนน้ำใจอยู่บ้าง

“พี่เสียใจด้วย”

หญิงสาวยิ้มเศร้า “ตอนแรกฉันก็ไม่รู้หรอกค่ะว่าคุณบุญที่นี้ให้ เพราะตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย ฉันก็ไปเรียนต่อโทและอยู่กับแม่ที่ต่างประเทศ เพิ่งจะมารู้เรื่องตอนที่คุณบุญเสียนี้เอง แต่ก็ดีใจนะค่ะที่บุญยังคิดถึงฉันอยู่”

“แล้วทำไมถึงตัดสินใจขาย” ตะวันมองร่างบอบบางที่นั่งลงบนม้านั่งตัวยาว หญิงสาวดูครุ่นคิดก่อนให้คำตอบ

“ปัญหาในครอบครัวค่ะ ปู่ตั้งใจว่าหลังจากสร้างบ้านหลังนี้เสร็จก็จะใช้บ้านปลายชีวิตที่นี้ และหากตัวเองเป็นอะไรไปก็จะยกบ้านให้ฉันต่อ พอปู่ด่วนจากไปก่อนที่จะเสร็จ คุณป้ากับอาๆ ของฉันเลยไม่ค่อยพอใจนัก ท่านว่าในเมื่อปู่ระบุไว้แบบนี้ก็ไม่ขัด แต่เรื่องค่าใช้จ่ายที่เหลือฉันต้องออกเอง” หญิงสาวเอ่ยเสียงเศร้า “ฉันไม่มีเงินมากมายขนาดจะสร้างที่นี้ต่อให้เสร็จได้หรอกค่ะ แต่ก็ไม่อยากให้มันถูกทิ้งร้างไว้แบบนี้ ถึงได้ปรึกษากับพี่दनัยว่าจะขายที่นี้ให้คนที่ยอมรับเงื่อนไขของฉันได้”

ตะวันไม่ได้ชักใช้นอกจากรอให้หญิงสาวพูดถึง ‘เงื่อนไข’ ออกมาเอง

“ฉันยินดีขายที่นี้ตามราคาที่บอกไว้ แต่มีข้อแม้ว่าบ้านหลังนี้จะต้องออกมาตามแบบที่ปู่ของฉันต้องการ จะต้องไม่มีการเพิ่มเติมหรือแก้ไขอะไรที่ต่างออกไปจากของเดิม พี่ตะวันคิดว่าพอจะรับข้อเสนอนี้ได้ไหมค่ะ”

คิวเข้มขมวดเข้าหากัน ใ้ว่าคำขอนั้นมากมายเกินไป เพียงแต่ยังมีปัจจัยบางอย่างที่ทำให้ตะวันไม่แน่ใจว่าเขาสามารถทำตามที่ยกสาวต้องการได้หรือเปล่า

“บอกสร้างไม่ใช่น้อยๆ เลยนะ”

ใ้ว่าเขางก คิดจะใช้วัสดุราคาถูกลมาสร้างต่อพอให้เสร็จๆ เพราะหลังจากเดินดูส่วนต่างๆ ของบ้าน ก็เป็นอย่างี่เมฆาพูด ที่นี้ใช้แต่ของเกรดดี ๆ ‘เกินความจำเป็น’ ทั้งนั้น นี่ถ้าเจ้าของผิงทองคำไว้ตามเสา หรือติดเพชรตามกำแพงได้คงทำไปแล้ว ครั้นจะให้เขามาแบกรับค่าใช้จ่ายเกินความจำเป็นก็ใช่เรื่อง

“ฉัตรทราบว่าพี่ตะวันตั้งใจจะขายที่นี้หลังเสร็จ ถ้างบก่อสร้างสูงราคาขายก็คงสูงตามไปด้วย แต่คุณเอื้อ...นายช่างคนก่อนที่ดูแลงานก่อสร้างที่นี่นะค่ะ บอกว่าวัสดุส่วนใหญ่รวมถึงไม้สักปูทันทันหลังและให้ขึ้นขึ้นเกาะมาหมดแล้ว พี่ตะวันเอาไปใช้ได้เลยค่ะ หรือถ้ายังงั้นฉัตรจะให้คุณเอื้อเธอโทร. บอกรายละเอียดอื่นๆ อีก ส่วนคนงานกับอุปกรณ์หากขาดเหลือ พี่ตะวันคงจัดการได้ไม่ยาก หักลบค่าใช้จ่าย ค่าแรง กับราคาที่คุณฉัตรเสนอให้ ยิ่งงี้ก็ถือว่าได้กำไรอยู่ดี”

“แล้วคิดหรือเปล่า ถ้าบ้านถูกขายต่อจริงๆ เจ้าของบ้านคนใหม่เขาอาจจะเอาไปปรับแก้อะไรเพิ่ม ถึงตอนนั้นพี่ก็คงห้ามไม่ได้”

“ฉัตรเข้าใจค่ะ แต่อย่างน้อยก็ให้ที่นี้เสร็จสมบูรณ์อย่างที่ปฐที่ตั้งใจ อีกอย่างฉัตรมั่นใจ คนที่พี่จะยอมขายบ้านให้คงไม่ใช่แค่คนมีเงินอย่างเดียว”

“ถึงยังงั้นบ้านก็ไม่ใช้จะขายได้ง่ายๆ อาจต้องรอสองสามปีหรือนานกว่านั้น ค่าเสื่อมสภาพ ค่าดูแลรักษา แล้วยิ่ง...” ตะวันส่งสายตาไปยังตัวบ้านอลังการ แทนคำอธิบายว่าเรือนใหญ่หลังนี้จะต้องสิ้นเปลืองไปกับการดูแลสวนและตัวบ้านอีกเท่าไร ไม่ใช่ว่าพอเสร็จแล้วก็ปล่อยไว้แบบตึกแถวหรืออาคารพาณิชย์ได้ “พี่ไม่แน่ใจว่าจะคุ้ม”

“หมายความว่าพี่ตะวันจะปฏิเสธ?” ลืมเสียงของหญิงสาวอ่อนลง สิ้นหาซ่อนความผิดหวังไม่มีผิด

“เร็วไปที่พี่จะตอบรับหรือปฏิเสธหลังจากเราคุยกันไม่กี่นาที พี่ต้องขอพบนายช่างของฉัตร เรื่องช่างถ้าจะหารายใหม่มาแทน ถ้าเป็นงานทั่วไปคงไม่เท่าไร แต่พวกงานไม้ที่ค้างอยู่คงต้องหาช่างเฉพาะแถมไม่รู้มือถึงหรือเปล่า แล้วยังต้องคำนวณงบประมาณ ทั้งหมดนี้ต้องใช้เวลา”

“ฉัตรจะอยู่ที่ตราดอีกสองอาทิตย์ แล้วกลับกรุงเทพฯ สิ้นเดือนถึงจะกลับแอลเอ น่าจะนานพอที่พี่ตะวันจะตัดสินใจได้” หญิงสาวหยิบนามบัตรออกมาจากกระเป๋า ไม่ได้ส่งให้ทันทีแต่หยิบปากกาออกมาจดหมายเลขทางด้านหลังก่อน “นี่เบอร์โทร. ของฉัตรระหว่างที่อยู่ที่นี่ค่ะ ถ้าพี่ตะวันตัดสินใจ

ได้ หรือมีอะไรจะถามเพิ่มเติมก็โทร. มาได้ทันที”

ตะวันรับนามบัตรใส่อดลงในกระเป๋าเสื้อโดยไม่แม้แต่จะมองกระดาษแผ่นน้อย

“แล้วถ้าพี่ตัดสินใจได้ตอนที่ฉัตรจะกลับละ”

“พี่ต๋นัยจะเป็นคนจัดการทุกอย่างแทนฉัตรละ” เขายังจ้องมองเธออย่างไตร่ตรอง สิ่งเดียวที่ทำให้ฉัตรพอจะเดาอารมณ์ได้คือคิ้วที่ขมวดเข้าหากันนิดๆ...นิดเดียวจนถ้าไม่สังเกตก็จะมีทางรู้ว่าเขากำลังหงุดหงิดสมัยทั้งคู่คบหากันถึงตะวันจะดูเหมือนคนปากพล่อย นึกอยากพูดอะไรก็พูดโดยไม่แค้นความรู้สึกคนฟัง แต่จริงๆ แล้วเขากลับเป็นคนที่คาดเดายากยิ่งตอนนี้จากเด็กหนุ่มที่ทำอะไรตามใจ กลายเป็นชายหนุ่มเต็มตัวเขายังดูคาดเดายากมากขึ้น “เออ ถ้าพี่ตะวันมีเรื่องลำบากใจก็บอกฉัตรมาเถอะละ เราจะได้หาทางออกที่พอใจทั้งสองฝ่าย”

ถามเองแต่กลับเป็นตัวเองที่ต้องลำบากใจ ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาอีกฝ่ายตรงๆ นอกจากนั่งบิบบ่นอับตัวอยู่กับที่

“พูดออกไปก็คงไม่มีอะไรน่าฟัง เพราะฉันพี่ไม่พูดดีกว่า”

“พี่ตะวันยังโกรธป่ะอยู่” นั่นไม่ใช่คำถาม แต่เป็นคำตอบที่ทั้งคู่ต่างรู้ดี “ฉัตรรู้เรื่องที่ไปพบพี่ ขอให้พี่เลิกกับฉัตร...”

ประโยคท้ายเบาและค่อยจนแทบจะกลืนหายไปกับสายลม หญิงสาวได้แต่กลืนน้ำลายไล่ความแสบปากในลำคอ รอคอยอยู่สักพักกว่าที่เจ้าของเสียงทุ้มจะยอมเอ่ยคำพูด

“ท่านไม่ได้ขอให้พี่เลิก ท่านแค่ชี้ให้เห็นว่าเราไม่เหมาะสมกัน และพี่ก็เห็นด้วย” ตะวันมองมือบางที่บีบแน่นขึ้นหลังคำพูดของเขา แต่กระนั้นเขาก็ยังเลือกที่จะย้ำคำพูดเดิมที่ไว้ไว้เมื่อหลายปีก่อน “ช้าเร็ว เราก็ต้องเลิกกันอยู่ดี เลิกเร็วหน่อยจะได้ไม่ต้องเสียเวลาเริ่มกับคนใหม่ และเท่าที่เห็นชีวิตฉัตรก็ดูมีความสุขดี”

“พี่โกหก”

ยามใบหน้าจิ้มลิ้มเงยขึ้น ดวงตาแดงก่ำน้อยๆ ของหญิงสาวทำให้หัวใจตะวันเสมือนผิวน้ำที่บัดนี้เกิดวกลื่นบางๆ

“พี่โกหกอะไร”

“ช่างเถอะค่ะ” ตอบปิดด้วยความน้อยใจ ในตอนแรกหญิงสาวตั้งใจจะจบการรื้อฟื้นอดีตเท่านั้น แต่ก็เปลี่ยนใจ ร่างบางลุกขึ้นเผชิญหน้ากับเขาด้วยความกล้าทั้งหมด “ครั้งนั้นพี่เป็นฝ่ายพูดแล้วเดินจากไป โดยไม่ยอมให้ฉันตรได้มีโอกาสถามอะไรเลย ฉันตรเข้าใจก็เลยไปคาดคั้นปู้ตรงๆ ท่านก็ยอมรับว่าไปคุยกับพี่จริง พี่รู้ไหมหลังจากพอกับแม่เลิกกันและคุณพ่อเสียชีวิตฉันไม่มีใครเลยนอกจากปู้ที่เป็นเหมือนพ่อคนที่สอง แต่วันนั้นฉันตรกลับทะเลาะกับท่านเพราะเรื่องของพี่ ฉันตรไม่โกรธถ้าพี่จะบอกเลิกเพราะเราไปด้วยกันไม่ได้จริงๆ แต่ต้องไม่ใช่เพราะมีคนมาขึ้นบอกว่าเราไม่เหมาะสมกันที่สำคัญพี่กลับเชื่อคนอื่น ยอมให้เขาบางการได้แม่แต่หัวใจตัวเอง”

แนวรามาแรงแรงขบแน่น ปากเม้มแน่นจนเป็นเส้นตรง แต่ถึงจะเห็นความไม่พอใจของเขา ฉันตรก็ยังพูดต่อไป ระบายเอาความอัดอั้นที่สะสมไว้นานนอกมาจากหมด

“หลังเรียนจบ ฉันตรถึงได้ขอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ไปอยู่กับครอบครัวใหม่ของแม่ เพราะคิดว่าบางทีแม่อาจจะเข้าใจฉันตรบ้าง” หญิงสาวหยุดเพื่อหัวเราะขมขึ้น “แต่ฉันตรคงหวังมากเกินไป ไม่ว่าปู้หรือแม่ก็ไม่ต่างกัน ทุกคนคิดกันเอาเองว่าหวังดี อยากเห็นฉันตรมีความสุข ซึ่งมันไม่ใช่เลย ปู้ผลักไสผู้ชายที่ฉันตรรักไปจากชีวิต ส่วนแม่ก็ยึดเยียดผู้ชายที่คิดว่าดีพร้อมให้ โดยที่ฉันตรเลือกอะไรไม่ได้ นี่หรือคะความสุข พี่ตะวันมองฉันตรแล้วเห็นแบบนี้จริงจรงๆ หรือคะ!”

พอหยาดน้ำตาไหลรินอาบแก้มนวล ตะวันสับถอกออกมาคำหนึ่ง ก่อนดึงหญิงสาวเข้ามาในอ้อมแขน ร่างบางผวาตามราวกับถูกลมหัมผัสจากเขาอยู่แล้ว ใบหน้าซุกแนบแผงอกแกร่ง เรียวแขนโอบเอวเขาและยึดไว้แน่น ตะวันลูบผมดำอ่อนนุ่ม กระซิบคำปลอบโยนที่ได้ยินกันเพียงสองคน

ผ่านไปครู่ใหญ่กว่าที่หญิงสาวจะสงบ ตะวันเพียงเฝ้ามองเงียบๆ ขณะที่อีกฝ่ายใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ปลายจมูกและดวงตายังแดงเรื่อ น้ำตาทำให้เครื่องสำอางที่บรรจงแต่งแต้มไว้หลุดออกมา พอหญิงสาวเห็นคราบเครื่องสำอางบนผ้าเช็ดหน้าก็หัวเราะออกมาอย่างขำขัน

“ฉัตรนี่บ้างจริงๆ เชียว อุตส่าห์ได้เจอพี่ แต่ดันมาบ่อน้ำตาแตกเสียได้” ถึงจะพูดแบบนั้นแต่ฟังจากน้ำเสียงหญิงสาวดูจะสบายใจขึ้นหลังจากได้ร้องไห้โศกหนักๆ ที่สำคัญได้ร้องไห้ในอ้อมกอดของคนที่คุณเคยรัก...

“ทำไมสามีของฉัตรเขาปล่อยให้ฉัตรมาที่นี้คนเดียว”

คำถามไม่จำเป็นต้องปูที่มาที่ไปทำให้หัวใจที่เพิ่งได้สัมผัสความอบอุ่นกลับมาเย็นเยือกอีกครั้ง นัศตรสบตาชายหนุ่มพร้อมกับรอยยิ้มหม่น

“สาเล่าให้พี่ตะวันฟังสิละคะ ตอนมาถึงกรุงเทพฯ ฉัตรกับเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยนัดเจอกัน แต่ไม่คิดว่าวันนั้นสาเขาจะแวะมาแจกการ์ตแต่งงานของพี่ชายด้วย” พูดแล้วก็ยิ้มน้อย “สาเขาดิวกดีใจที่ได้เจอฉัตร เลยได้นั่งคุยกันอยู่พักใหญ่”

“จะได้เอาเรื่องของฉัตรไปนิทาต่อได้สะดวก เพราะพูดได้ว่าคุยกับเจ้าตัวมาเอง” ตะวันเสริมให้ ปกติแล้วเขาไม่สนใจปัญหาผิดใจระหว่างพวกผู้หญิง ต่อให้ถึงขั้นมีเรื่องทะเลาะตบตีกัน มันก็ไม่ใช่ปัญหาของเขา แต่กับนัศตรอาจเป็นกรณียกเว้นเพราะหญิงสาวไม่เคยสร้างปัญหาให้ใครก่อน มีแต่คนอื่น ๆ นั้นแหละที่จ้องจะลากปัญหามาให้ โดยเฉพาะสารภีที่เห็นชัดว่ายังเจ็บแค้นหญิงสาวไม่เลิกรา “ตกลงว่าสามีฉัตรไม่ได้มาด้วยหรือ พี่นึกว่าอยู่ระหว่างอันนี้มันเสียอีก”

“เขายังติดธุระอยู่ที่กรุงเทพฯ พรุ่งนี้ถึงจะตามมาค่ะ” รอยยิ้มเศร้าเผยออกมาโดยไม่รู้ตัว “อันที่จริงเขามาติดต่อธุรกิจของเขามากกว่า ส่วนฉัตรก็แค่ตามมาเพื่อจัดการพินัยกรรมของปู่ พอคุณปู่เสียครอบครัวทางพ่อก็คงไม่มีใครต้อนรับฉัตรอีก บางทีนี่อาจจะจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉัตรจะได้อยู่เมืองไทยก็ได้”

ตะวันซึ่งใจว่าจะถามคำถามต่อไปดีหรือไม่ เขาไม่อยากให้หญิงสาว คิดว่ายังอาลัยความสัมพันธ์เก่าก่อน ทว่าช่วงเวลาที่ได้คบหากันก็นับเป็นช่วงเวลาดีๆ ที่เขาจะเก็บไว้ในความทรงจำตลอดไป ดังนั้นอย่างน้อยเขาก็อยาก รู้ว่าคู่ครองของเธอเป็นคนดีพอ

“สามีของฉัตรเขาดีกับฉัตรไหม”

ความเงียบอ้อยอิ่งระหว่างทั้งคู่ ก่อนที่หญิงสาวจะตอบคำถาม

“คะ ไม่เลวเขาแก่กว่าฉัตรมาก ใจเย็นและเป็นผู้ใหญ่ เพียงแต่ต้องดูแล ธุรกิจหลายอย่างเลยไม่ค่อยมีเวลานัก แต่ฉัตรก็ชินแล้ว”

ตะวันพยักหน้ารับ หลังจากรออยู่อีตี่ใจว่างสูงจึงลุกขึ้น

“เรื่องข้อเสนอของฉัตรก็อย่างที่คุยกัน พี่ขอเวลาอีกสักหน่อยแต่ รับรองจะให้คำตอบก่อนฉัตรบินกลับ พี่ว่าเรากลับเข้าไปข้างในกันเถอะ” พูดจบเขาก็หมุนตัวเดินนำกลับไปบริเวณเฉลียง แต่เพียงไม่กี่ก้าวเสียงหวาน จากด้านหลังก็เอ่ยคำพูดที่ไม่คิดว่าจะได้ยินออกมา

“ฉัตรจะไม่ลืมพี่” หญิงสาวที่ยืนประสาธน์มืออยู่ข้างหลังเอ่ยหนักแน่น ชุดกระโปรงสีอ่อนบวกกับผิวขาวผ่อง ยามที่ยืนอยู่กลางแสงตะวันทำให้ร่าง บอบบางนั้นราวกับจะกลืนหายไปใต้แสงจ้า “ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน หรือกับใคร ในใจฉัตรจะมีพี่ที่ตะวันเสมอ”

“อย่าพูดแบบนั้น” ชายหนุ่มนึ่วหน้าไม่เห็นด้วย “เชื่อเถอะปู่ฉัตรพูด ถูก ฉัตรจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าลบพี่ไปจากชีวิตได้” แต่ถึงจะพูดอย่างนั้น หญิงสาวก็ยังส่ายหน้าตื้อตึง ขยับยิ้มแสนเศร้าเมื่อย้ำความรู้สึกเดิม

“ไม่จริงหรอกคะ การลืมคนที่เรารักจะทำให้มีความสุขได้ยังไงคะ”

เมฆาจับเครื่องดื่มสีอำพันในแก้วพลางก้มดูนาฬิกา จากนั้นก็เหลือบ ขึ้นมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เป็นระยะ ผิวขาวที่เริ่มเปลี่ยนเป็นแดงระเรื่อขึ้น นิดๆ เตือนว่าเขาจะต้องเป็นคนขับรถเองถ้าไม่อยากเสี่ยงกับด่านตรวจ

หลังจากบอกลาเจ้าของบ้านคนสวย พวกเขา ก็แวะมาที่ร้านอาหาร

รับประทานอาหารมื้อกลางวัน พูดคุยกันเรื่องงานและเรื่องอื่นๆ ตามประสาคนที่ไม่ได้พบหน้ากันมาลึกลับ กอนย้ายมาที่บาร์และสังสรรค์ดื่มกันคนละแก้ว ที่แรกเมฆาคิดว่าเพื่อนคงตั้งใจนั่งชิลอยู่ที่นั่นจนกว่าเฟอร์รี่รอบต่อไปจะออก แต่จนถึงตอนนี้จะหกโมงอยู่แล้วเจ้าตัวก็ยังไมยอมขยับไปไหน แถมปริมาณแอลกอฮอล์สะสมตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ เริ่มทำให้คนที่หน้าปกติไม่ค่อยยิ้มหรือหัวเราะ กลับคอยหยอกล้อพนักงานเสิร์ฟสาวๆ ที่ผลัดกันแวะมาที่โต๊ะของพวกเขา จากแค่หยอกล้อก็ชักจะลามไปลูบๆ คลำๆ (ถึงส่วนใหญ่คนโดนคลำจะเป็นเพื่อนตัวเองก็เถอะ)

หากเป็นสถานการณ์ทั่วไปเมฆาคงปล่อยเลยตามเลยแล้วมองหาสาวๆ ลักคนเช่นกัน แต่เพราะยังจำสีหน้าของเพื่อนหลังเจอจากกับเจ้าบ้านสาวสวยได้ ทำให้เขาคิดว่าสาเหตุที่ทำให้ตะวันลงเอยอยู่ในสภาพนี้คงเป็นเพราะหญิงสาวที่ชื่อนั้ตรแน่นอน ดังนั้นถ้าเขายังปล่อยให้มันมอมเมาตัวเอง สงสัยวันนี้ไม่ได้ออกจากเกาะแน่

“ฉันว่าเรากลับได้แล้วมั้ง หรือจะเปลี่ยนใจค้างที่นี่” เมฆาตัดสินใจถามในที่สุด “ไหนบอกทั้งไรมานานๆ ไม่ได้ เพราะพี่ภูมิจึงไร. มาเช็ก”

“เมื่อเช้าไร. มาแล้วรอบหนึ่งคงไม่ไร. มาอีกหรือ” น้ำเสียงคนพูดยังฟังปกติ ยกเว้นรอยยิ้มที่ปราศจากแวววาวเย้ยหยัน กับแวตาที่หวานเฝิ้มไปหลายส่วน เป็นสัญญาณว่าชายหนุ่มผ่านความเมาขั้นปฐมภูมิไปเรียบร้อยแล้ว และจากประสบการณ์ ถ้าถามอะไรเวลานี้น่าจะจดปากมันได้มากกว่าเวลาปกติ

“แอกับคุณนั้ตรเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันจริงหรือ”

“อือ” คำตอบง่ายๆ แทบไม่ต้องเค้นคอซ้ำ ตะวันเอนหลังพิงกับพนักโซฟาหนานุ่มก่อนถอนใจเฮือก

“แค่นั้น?” เมฆาไล่ ก็ถ้า ‘แค่นั้น’ จริง ทำไมตอนพวกเขาบอกลาหญิงสาวคนนั้นถึงต้องมองตามหลังเพื่อนเขาตาปรอยราวกับชาตินี้จะไม่ได้เจอกันอีก และถึงจะไม่ได้แสดงที่ทำได้ ทั่วๆ ไปก็ยังแอบหนีมาซดเหล้า

ที่นั่น ดังนั้นมันต้องมีอะไรมากกว่าแค่รุ่นพี่รุ่นน้องเน

“เกอยากรู้อะไรก็ตามมาตรงๆ ลีลาอยู่นั่น” ตะวันตัดรำคาญ ยิ่งพอเปิดทางแทนที่จะมีความเกรงใจกันบ้าง เมฆาก็ซัดคำถามไม่เลี้ยว

“แฟนใช้ปะวะ จริงดิ เจ้าชู้อย่างแกมีวาสนาได้ผู้หญิงสวยๆ น่ารักๆ พุดจาอ่อนหวาน เรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้ในหีบทองแบบนั้นมาเป็นแฟนจริงเหอ” พออีกฝ่ายหรีตาลงเมฆาก็ยิ้มแฉ่ง “แต่ดูท่าคุณฉัตรเขาอ้าล้วยแกมากนะ ทำไม่เลิกกันซะละ”

“ปู่เขาไม่ชอบหน้าฉัน เผลอๆ คงคิดว่าฉันเป็นพวกเกาะผู้หญิงกิน”

เมฆาอ้าปากค้างก่อนยกมือขึ้นลูบคาง พลังพยักหน้าหึ่งๆ เพราะเห็นด้วย

“ก็ถูกของเขา” แม้จะถูกตาขวางเขม่นจ้อง เมฆาก็แค่ไหวไหล่หน้าตาย “หรือไม่จริง เอาแค่ประวัติผู้หญิงที่เคยถูกแกหักอก ถ้าฉันเป็นพ่อฉันก็ไม่ให้ลูกสาวฉันมาอยู่กับแกเหอๆ นับประสาอะไรกับผู้หญิงทำทางหัวอ่อนแบบคุณฉัตร คงตามคนอย่างแกทันเหอๆ”

“เขาให้คนตามไปสืบประวัติฉันด้วย” ตะวันเสริมพลังแกว่งน้ำสีอำพันคอนแก้วไปมา แววดาชายหนุ่มคล้ายเลื่อนลอยไปยังอดีต “พอรู้ว่าเป็นแค่ไอ้ลูกเมียร้อยไร่อนาคต ครอบครัวก็แค่คนทำไรทำสวน คงไม่มีปัญญาเลี้ยงหลานสาวเขาให้สุขสบายหรือสร้างเนื้อสร้างตัวได้ เลยขอให้ฉันไปเสียดีกว่า”

“จริงหรือ” เมฆายังไม่ยอมเชื่อนัก สมัยนี้ยังมีคนคิดแบบนี้อีกหรือ แล้วที่ว่าไม่มีทางสร้างเนื้อสร้างตัวได้ เขาซึกจะสงสัยแล้วสิว่าครอบครัวของฉัตรนั้นร่ำรวยใหญ่โตมาจากไหน “งั้นแกเลิกกับคุณฉัตรทั้งๆ ที่เขายังรักแกอยู่? ใจร้ายวะ”

“ก็จะให้ทำยังไงเล่า ปู่เขาเชื่อไว้ว่าถ้าฉันไม่ไปดีกว่า เขาจะส่งคนมากระหีบฉัน ชูว่าถ้าฉันไม่มีหน้าตาไว้ดึงดูดผู้หญิง หรือร่างกายไม่ครบสามสิบสองชิ้นมา ใครที่ไหนจะมาโยตี”

“โหด” เมฆาพึมพำเหลือเชื่อ แต่คนพูดกลับยังทำเป็นทองไม่รู้ร้อน “แกเลยกลัว ซึ่งหนีก่อน”

“ก็ไม่เชิง แค่อคิดไม่ออกว่าทำไมต้องหาเรื่องให้ตัวเอง ถึงฉัตรจะน่ารัก อ่อนหวาน อยู่ด้วยแล้วสบายใจ แต่ก็ไม่ได้รู้สึกรักมากมายขนาดชีวิตนี้จะขาดไม่ได้ อีกอย่างฉันกับฉัตรตรงข้ามกันทุกอย่าง ช้าเร็วยังไงก็ต้องเลิกกัน อยู่ดี”

“แล้วไม่คิดหรือว่าคุณฉัตรเขาอาจไม่ยอมให้แกไป”

“ไม่ยอมให้ไปแต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเพื่อรั้งไว้ แล้วอย่างฉัตรจะกลัมีปากมีเสียงกับใคร ต่อให้วันนั้นฉันไม่ใช่คนที่บอกเลิกก่อน แต่ถ้าบุ้งสั่งให้เลิกกับฉัน สุดท้ายฉัตรก็ต้องทำตามอยู่ดี เพราะนั่นถ้าจะหาคนผิดก็ต้องผิดด้วยกันทั้งคู่แหละ ผิดที่เราไม่ได้รักกันมากมายขนาดจะยอมทำได้ทุกอย่างเพื่อที่จะอยู่ด้วยกัน” พอเมฆาจะอำปากพูดอะไรอีก ตะวันก็โบกมือตัดรำคาญ “เรื่องของฉันกับฉัตรจบกันไปหลายปีแล้ว เปล่าประโยชน์ที่จะพูดคุย แถมตอนนี้เขาก็แต่งงาน มีชีวิตสุขสบายทุกอย่าง ขณะที่ฉันกับแกยังต้องปากกัดตีนถีบให้มีกินมีใช้ ถ้าจะสงสารใคร ฉันว่าสงสารตัวเองเถอะ”

“ก็พูดเกินไป ถ้าอย่างแกต้องอดตาย ฉันก็คงล่วงหน้าไปก่อนแล้ว...” ประโยคท้ายของเมฆากลืนหายไป เมื่อสายตาสบเข้ากับเรือนร่างอวบอ้อม เข้มขีของสตรีนางหนึ่งเข้าพอดี เพราะตะวันนั่งหันหลังทำให้ไม่เห็นว่ามีใครกำลังเดินเข้ามา เมฆาเลยตะลึงเพื่อนได้โตะพลางทำปากขมุขขมิบบอก “โจทก์เกมา”

ตะวันไม่มีโอกาสหันกลับไปดูเมื่อมือเรียบบางวางลงบนไหล่ ลูบไล่ ลัมผัสแผ่วเบา เล็บยาวที่เคลือบด้วยสีแดงสดครูดผิวที่ต้นคอของเธอ

“บังเอิญจังที่ได้มาเจอเธอวันนี้” เอ่ยเสียงหวานก่อนที่ร่างเฝ้ายวนในชุดเดรสเข้ารูปจะเอนตัวลงนั่งข้างๆ ชายกระโปรงที่มีรอยแหวกอยู่แล้วยังขยับสูงขึ้นเมื่อหญิงสาวนั่งไขว่ห้างจนเขาสิดต้นขาเกร็ง การปรากฏตัวของรินดาเรียกสายตาคณอื่นๆ ในร้านอยู่ไม่น้อย เพราะแม่หญิงสาวอายุปลาย

เลขสามแล้ว แต่เพราะดูแลตัวเองอย่างดี ทั้งผิวพรรณ ใบหน้า การแต่งกาย
 ต่อให้ยืนอยู่เฉยๆ แม่กระดิ่งจาลนไฟก็ยิ่งร้อนฉ่าทุกองศา นั้นยังไม่นับรวม
 ชื่อเสียงและอิทธิพลของหญิงสาวที่รู้จักกันทั่ว

“แปลกใจที่เจอคุณรินที่นี่” ตะวันเอ่ยทักทายด้วยส้อมเสียงปกติ แต่
 ไม่ได้ปิดบังว่าเขาไม่ได้ยินดีที่ได้พบหล่อนนัก แต่คนอย่างรินดาหรือจะ
 สนใจเพราะเจ้าตัวยังยืมหวาน นี่แค่นั่งลงไม่ถึงนาทีก็ถึงเนื้อถึงตัวจนแทบจะ
 ขึ้นมานั่งเกยอยู่บนตักอยู่แล้ว

“พอดีพี่มาทำธุระนะ อาทิตย์ที่แล้วแวะไปที่ริสอร์ท ถึงรู้ว่าตะวันกลับ
 ไปช่วยงานที่บ้านของพี่ชาย” หญิงสาวจงใจย้ำประโยคที่ว่า ‘บ้านของพี่ชาย’
 เหมือนต้องการย้ำเตือนความเป็นคนนอกของตะวันกับครอบครัว และย้ำ
 ถึงข้อเสนอที่เคยยื่นให้เขาเมื่อนานมาแล้ว

‘ตะวันไม่คิดจะมาช่วยงานพี่จริงๆ หรือคะ ถึงแม้มัคุณภูมิจะมีงานให้
 ช่วยเหลือมากมาย แต่เท่าที่เห็นก็ไม่ใช่งานที่จะทำให้ก้าวหน้าสักอย่าง’

‘ขอบคุณครับ แต่ผมไม่สนใจ’

แต่ถึงจะปฏิเสธไป หญิงสาวก็ยังยืมหวานกลับ

‘คิดให้ดีๆ นะจ๊ะ วันหน้าถ้าไม่มีคุณภูมิ ก็ยังมีคุณดินกับคุณเปรี้ยว
 มีหลานๆ ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคุณภูมิเอง ตะวันฉลาดออก น่าจะคิด
 ได้แหละคะ ไม่ว่าทางไหนทรัพย์สินผลประโยชน์ต่างๆ ในครอบครัวก็ต้องเป็น
 ของคนอื่น ที่ตกมาถึงมือก็แค่เศษเหลือเท่านั้น ไม่จันริสอร์ทที่ลงแรงเองแท้ๆ
 ยังจะต้องแบ่งกับพี่สาวคนละครึ่งหรือ’ พอชายหนุ่มไม่มีคำตอบนอกจาก
 สีหน้าบึ้งตึง รินดาก็ยิ่งตอกย้ำ ‘จะรอให้ถึงวันที่โดนออกปากไล่ แล้วไม่
 เหลือจริงๆ หรือคะ’

ถ้าเป็นแต่ก่อนโดนยุแหย่ด้วยคำพูดแบบนี้ ใจตะวันคงเดือดพล่าน
 แต่หลังจากผ่านเหตุการณ์หลายอย่าง แม้อยอมรับว่าการเป็นลูกเมียน้อย ถูก
 ญาติๆ เมินหน้า บางรายชิงชังถึงขั้นล้างผลาญชีวิต ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นปม
 ใหญ่ในใจเขา แต่พอตกที่นั่งลำบากก็มีแต่พี่ๆ นี่แหละที่ออกโรงปกป้องเขา

โดยไม่สนว่าจะทำให้ญาติคนอื่น ๆ ไม่พอใจ โดยเฉพาะญาติ ถึงแม้จะทำตัว
นำราคาญาติขึ้นขึ้นราวกับพ่อ คอยบงการเขามาเกือบครึ่งชีวิต แต่ถ้าไม่มี
ญาติ ตะวันก็แน่ใจว่าชีวิตเขาเองไม่เป็นผู้เป็นคนอย่างทุกวันนี้ ดังนั้นแม่ปม
ใหญ่ในใจจะยังคงอยู่ แต่ความผูกพันทางสายเลือดก็เสมือนเกราะป้องกันเขา
ไม่ให้เตลิดไปกับค่ายุทธ์ของคนที่ไม่หวังดี...แต่กับบางคน ก็ยังตีค่าความ
ผูกพันระหว่างเขากับพี่ๆ ต่ำเกินไปอยู่ดี

‘ถึงพี่ภูมิจะตัดขาดความเป็นพี่น้อง ผมก็ไม่สิ้นใจไม่ตอกหรือกรับ
คุณริน เกิดมาครบสามสิบสอง มีมือมีเท้า มีสมอง ผมหาเลี้ยงตัวเองได้’

‘แต่ถ้ามีทางเลือกที่ดีกว่า จะทนลำบากไปทำไมละคะ แล้วอย่างตะวัน
ไม่เหมาะจะไปทำงานสมบุกสมบันหรอกคะ แค่อยู่นเฉยๆ รอให้คนมาคอย
ปรนนิบัติคงเหมาะกว่า’ คำพูดส่อนัยพร้อมกับดวงตาที่เป็นประกาย ‘ยิ่งถ้า
ตะวันอยากตอบแทนคนที่บ่มารับ รับรองอะไรก็ตามที่สมควรเป็นของน้อง พี่
จะไม่ตระหนี่เด็ดขาด’

ใครว่าโลกนี้มีแต่ผู้ชายที่คุกคามผู้หญิง เพราะว่าผู้หญิงบางคนก็ร้าย
ไฉย้อย และตะวันก็ดันเจอผู้หญิงประเภทนี้บ่อยเหลือเกิน

“แล้วตกลงน้องตะวันมาทำอะไรที่เกาะช้างคะ”

“มันสนใจบ้านที่ประกาศขายบนเกาะ เลยมาคุยกับเจ้าของครับ” คน
ตอบคำถามคือเมฆาซึ่งหญิงสาวทำเหมือนเพิ่งสังเกตเห็นเขาเป็นครั้งแรก คิ้ว
เรียวที่วาดไว้สวยเล็กขึ้นเล็กน้อย ส่วนตะวันนั้นชักสีหน้าใส่เพื่อนที่พูดมาก
เกินไป

แม้ธุรกิจหลักที่ทำรายได้ให้คนบนเกาะช้างคือการท่องเที่ยว แต่ก็ใช้
ว่าทุกคนที่นี้จะประสบความสำเร็จเท่ากันหมด เจ้าของรีสอร์ทหลายแห่งหรือ
แม้แต่เจ้าของที่ดินบนเกาะยังมีประกาศขายให้เห็นอยู่เรื่อยๆ เกาะนี้ก็เชื่อว่า
จะใหญ่โตอะไร หากมีการขายหรือมีเจ้าของรายใหม่เข้ามาส่วนใหญ่อะไรจะรู้
กัน

“บ้านหรือ แถวไหนจะเผื่อพี่รู้จัก”

พอเห็นว่าเลี้ยงไปสุดท้ายรินรดา ก็คงตามสืบจนรู้อยู่ดี อีกอย่างพวกนักธุรกิจและเจ้าของโรงแรมรีสอร์ทหลายแห่งบนเกาะก็ล้วนรู้จักหญิงสาว ตะวันเลยเลือกที่จะบอกไปตามตรง เพียงแต่ไม่ได้ลงรายละเอียดเรื่องข้อตกลงอย่างอื่น

“บ้านหลังนั้นนะหรือ” รินรดา มีสีหน้าแปลกใจเล็กน้อย “ได้ยินมาว่าเจ้าของบ้านคนเดิมเพิ่งเสีย บ้านก็ยังสร้างไม่เสร็จ แกมมีปัญหาเรื่องว่าใครจะมาจัดการงานต่อ แล้วนี่เขาตกลงกับเจ้าของใหม่ได้แล้วหรือ”

“ครับ เป็นหลานสาว”

“อ้อ...” รินรดา ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แต่ก็เปลี่ยนใจเหมือนสรุปได้ว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง จากนั้นก็กลับมาเคลียชายหนุ่มที่กำลังอิงแอบต่อ “ไหนๆ ก็อุตสาหะได้เจอกัน งั้นวันนี้อยู่ดื่มยาวๆ แล้วพรุ่งนี้ค่อยกลับดีไหมจะ ดีเยียวพี่เป็นเจ้ามือเอง”

สองหนุ่มสบตากัน ความที่รู้จักกันมานานแค่จ้องตาก็กสื่อสารกันได้ราวกับมีโทรจิต เมฆาจึงรีบยกเครื่องดื่มที่เหลือแค่ก้นแก้วขึ้นดื่มรวดเดียว จากนั้นก็ลุกขึ้น

“ขอตัวก่อนนะครับ” เมฆายิ้มน้อยๆ ก่อนเดินแยกออกไป

ทันทีที่ร่างสูงหันหลังหายไปแล้ว ตะวันจึงขยับตัวเพื่อเว้นระยะห่างจากหญิงสาว แม้ไม่ถึงขนาดตัดรอนแต่ก็พอทำให้หญิงสาวเห็นว่าเขาไม่ได้พึงใจความใกล้ชิดนี้นัก แต่เรียวแขนบางกลับยื่นเข้ามาคล้องต้นคอเขา ไม่เท่านั้นร่างอวบอิมยังขยับขึ้นมานั่งบนตักทำให้ชายหนุ่มขยับไปไหนไม่ได้

“คุณริน” เอ่ยเสียงทุ้มเย็นชาเป็นเชิงเตือน

“แหม นี่ถ้าไม่รู้จักกันมาก่อน พี่คงคิดว่าตะวันยังเป็นหนุ่มบริสุทธิ์” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ “ทำไมคะ พี่นี่วางเกียจขนาดนั้นเชียวหรือ”

“ผมบอกคุณรินชัดแล้ว เราเป็นเพื่อนกันได้ แต่อย่าคิดหวังไปเรื่องอื่นเลย”

ชายหนุ่มสบตาอีกฝ่าย ต่างคนต่างไม่คิดหลบเลี่ยง รินรดานั้นมีความ

มันใจอยู่เต็มเปี่ยม ด้วยฐานะ ความกว้างขวาง และไหนจะความสวย ที่ผ่านมาแทบไม่มีชายใดที่เธอหมายตาแล้วจะหลุดรอดไปได้ จริยอยู่เธอเคยคบหากับชายหนุ่มที่มีดีกว่าตะวันไม่รู้กี่เท่า ทั้งคนมีชื่อเสียงหรือฐานะเท่าเทียมกัน หรือรูปร่างหน้าตาดีกว่านี้...แต่คนทั้งหมดนั้นไม่ใช่ตะวัน!

คราแรกที่ได้พบชายหนุ่ม รินรดาสรุปเอาเองว่าชายหนุ่มหน้าละอ่อน คนนี้คงไม่มีพิษภัยอะไร ไม่ใช่เรื่องยากเย็นที่จะสยบไว้ในอุ้งมือ เก็บไว้คลายเหงาจนกว่าจะเบื่อเหมือนเด็กหนุ่มๆ รายก่อนๆ แค่ว่าตัวเป็นแม่บุญทุ่ม ก็ไปไหนกันไม่รอดสักราย แต่ใครจะคิดล่ะว่าเจ้าของหน้าใสๆ นี่กลับร้ายลึกนัก หลายครั้งหลายคราที่เธอคิดว่าสามารถคว้าตัวไว้ได้ สุดท้ายดินหลุดมือไปทุกครั้ง ตะวันมีความซับซ้อนในตัวเองมากกว่าที่เขาแสดงให้เห็นภายนอก ยากจะคาดเดาว่าวันนี้จะได้เจอกับตะวัน ‘เวอร์ชัน’ ไหน ผู้หญิงที่ผ่านร้อนผ่านหนาวอย่างเธอ จนมองเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ไม่ต่างกับธุรกิจ ทุกอย่างมีขั้นตอน มีการเจรจาที่เธอสามารถทำได้อย่างชำนาญชาญ จนทุกอย่างช่างไร้ความตื่นเต้น กระทั่งวันนี้แหละที่ปลุกความท้าทายมาได้ ออกล้าเหยื่ออีกครั้ง

แต่ถึงจะติดอกติดใจชายหนุ่มเพียงใด รินรดาาก็คิดว่าใกล้จะถึงขีดจำกัดของตัวเองแล้วเช่นกัน ถ้าหากยังเล่นตัวแบบนี้ไปเรื่อยๆ เมื่อไม่อ่อนใจไม่ได้ผล...เธอก็อาจต้องใช้ไม้แข็ง

“พื้บอกแล้ว แค่วันตามใจพื้ อยากรได้อะไร พื้ก็จะให้”

“หน้าตาผมดูเหมือนแมงดาเกาะกระโปรงผู้หญิงกินนักรหรือ” ชายหนุ่มถามดุเหมือนแมงดาเกาะกระโปรงผู้หญิงกินนักรหรือ ชายหนุ่มถามดุเหมือนแมงดาเกาะกระโปรงผู้หญิงกินนักรหรือ ชายหนุ่มถามดุเหมือนแมงดาเกาะกระโปรงผู้หญิงกินนักรหรือ

“ศักดิ์ศรีวั้น แล้ว...มันกินได้ไหมล่ะจ๊ะ” รินรดาตะลึงบนริมฝีปาก ชายหนุ่มเมื่อโต้แย้ง “ตะวันไม่รู้หรอกว่าความลำบากจริงๆ เป็นยังไง คนใกล้จะอดตาย คนที่ล้มเหลวและสูญเสียทุกอย่างเป็นอย่างเป็นยังไง เพราะถึงจะล้ม ตะวันก็ล้มบนเบาะรองนุ่มๆ ที่คุณภูมิกางไว้รองรับ ดังนั้นอย่าพูดว่าตัวเอง

ทนความลำบากได้เลย”

ตะวันเบือนหน้าหลบจากนิ้วมือของหญิงสาว

“นี่ผมต้องทำยังไงคุณถึงจะเลิกยุ่งกับผม”

“พี่ควรจะเป็นฝ่ายถามมากกว่าว่าเมื่อไหร่ตะวันจะเลิกวิ่งหนีพี่ เพราะพี่ชักรอไม่ไหวแล้ว อย่าบังคับให้พี่ต้องหักแขนหักขาแล้วจับขังล่อโซ่เลย”

“หมายความว่ายังไง” ดวงตาชายหนุ่มหรีแคบลง ตรงข้ามกับรินรดาที่เซิดคางขึ้นเล็กน้อย

“ก็ลองเอาไปคิดดูสิจ๊ะ ว่าคนอย่างพี่ทำอะไรได้บ้าง โดยเฉพาะ...”

เล็บยาวแหลมครูดผิวบริเวณลำคอชายหนุ่มอีกครั้ง “...กับผู้ชายอย่างน้องตะวัน”

สไปทีย์เปิดฝาซิมองดูกับข้าวหลายอย่างที่ถูกจัดเตรียมไว้ ไหนจะแกงอีกหม้อที่หลานสาวกำลังจัดเตรียมอีก

“ทำกับข้าวทำไมเยอะเยอะ คุณตะวันกับเพื่อนเขาจะกลับมาพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ”

“คุณตะวันบอกให้เตรียมกับข้าวรเอง คงไม่ค้างหรอกจ๊ะ” กระธินที่ยืนอยู่หน้าเตาแก๊สยกหน้าขึ้นดูนาฬิกาเป็นรอบที่ห้า จวนจะสองทุ่มอยู่แล้ว ปกติหากนายใหญ่ของบ้านอยู่จะตั้งโต๊ะกันตั้งแต่หนึ่งทุ่ม ต่างจังหวัดห่างไกลแบบนี้ สองทุ่มกว่าส่วนใหญ่ทั้งเจ้านายและคนงานก็เริ่มเข้านอนกันหมดแล้ว แต่เพราะตะวันไม่ได้บอกว่าจะมาถึงเมื่อไร เธอเลยกะเวลาคร่าวๆ ว่าชายหนุ่มน่าจะมาถึงสักราวๆ สองหรือสามทุ่ม

“กระธิน เดี่ยวพรุ่งนี้เข้าไปในอำเภอก็ให้ยายหน่อยนะ”

เด็กสาวหันกลับไปไปยังร่างอวบของผู้เป็นยาย เห็นว่ากำลังหยิบธนบัตรออกมาจากกระเป๋าซิปที่เหน็บกับเอวแล้วยื่นให้ เท่านั้นคนเป็นหลานก็ถอนใจยาว

“แม่โธ. มาขอเงินอีกแล้วใช่ไหม เดือนนี้สามครั้งแล้วนะยาย” ยิ่ง

ทบทวนถึงจำนวนเงินร่วมหมื่นที่ย้ายส่งให้บุตรสาว กระธินก็ยิ่งขุ่นเคือง ยายเธออายุหกสิบกว่าแล้ว แต่เงินที่หามาได้จากน้ำพักน้ำแรงกลับไม่เคยได้ใช้สอย มีแต่ป้อนส่งลูกสาวทุกเดือน ไหนจะค่าเล่าเรียนของเธออีก

“ก็จะให้ทำยังงัยละ” สไบทิพย์อุบอิบ เพราะรู้ว่าหลานสาวต้องไม่พอใจ “ไอ้งานเสริมสวยของมันจะได้สักกี่มากน้อย ไหนจะค่าเช่าบ้าน ค่าไฟฟ้า เรามีบ้านอยู่ ข้าวก็มีกิน เงินก็ไม่ได้ใช้อะไรหนักหนา ให้มันหยิบยืมติดหน้อยคงไม่เป็นไร”

“อย่างแม่ขอยืมแล้วคืนสักครั้งด้วยหรือจ๊ะ เห็นมีแต่ขอลื้มๆ ตลอดแม่เขาไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะยาย เขาควรจะได้รับผิดชอบตัวเองไม่ใช่เอาแต่เกาะยายอยู่แบบนี้”

“ยังไม้มันก็แม่แคะกระธิน แล้วตั้งแต่ออกจากคุกมา งานมันหาง่ายเสียที่ไหน...” เอ่ยเท่านั้นสไบทิพย์ก็ปิดปากจับ เพราะไม่อยากตอกย้ำให้หลานสาวสะเทือนใจ

“จั้นเอาแบบนี้ไหมจ๊ะ กระธินจะเลิกเรียน แล้วออกมาทำงานหาเงิน เราจะได้มีเงินไว้ให้แม่ใช้เยอะๆ ไง”

“เอ๊ แกนี่ ไม่ต้องมาประชดประชันยาย มีหน้าที่เรียนก็เรียนไป เงินค่าเล่าเรียนแกลยหาให้ได้ อีกอย่าง ไหนบอกทางมหา'ลัยเขาตอบรับมาแล้วจะไม่เรียนได้ยังงัย”

“มหา'ลัยมันไม่เหมือนโรงเรียนมัธยมนะยาย ต่อให้มีทุนก็ยังมีค่าใช้จ่ายอย่างอื่นอีกไม่รู้เท่าไรหรอก แล้วถ้ากระธินต้องย้ายเข้ากรุงเทพฯ ยายคนเดียวจะดูแลทางนี้ไหวหรือ ไหนจะส่งกระธินเรียน ไหนจะส่งแม่ กระธินว่าแค่ดูแลหมอกกระธินก็พอหางานทำได้หรอก หรือไม่ก็ของานนายภูมิทำในไร่นี้แหละ”

“เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว ยายคุยกับนายภูมิกับคุณมันห์แล้ว ถ้าแกต้องย้ายไปกรุงเทพฯ ก็ให้ไปพักที่บ้านคุณมันห์นั่นแหละ ค่าใช้จ่ายขาดเหลือยังงัยนายภูมิเขาก็ยินดีจะช่วยเหลือ” สไบทิพย์กลับมาเสียงแข็ง สำหรับนาง

ยอมได้ทุกอย่างยกเว้นเรื่องนี้ เพราะความผิดพลาดที่อบรมเลี้ยงดูลูกสาวไม่ดีพอ จนเตลิดเปิดเปิงสร้างปัญหาให้มากมาย สืบทิพยจึงต้องการให้หลานสาวเพียงคนเดียวมีอนาคตที่ดี และสิ่งที่หญิงชราทำได้ก็มีเพียงแค่นับสนุนเรื่องการศึกษา

“คุณมิ่งที่บอกว่าจะให้กระถินไปอยู่ที่บ้านหรือจ๊ะ” กระถินถามซ้ำ แต่ก็จำได้ว่าเมื่อนานมาแล้วนายหญิงของบ้านเคยเปรยว่า หากเธอต้องย้ายไปเรียนหรือหาที่ทำงานก็ให้ไปอยู่กับองค์อรผู้เป็นมารดาได้ เพราะตัวมินตรา กับลูกๆ ยังต้องไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับเมืองจันทน์ จึงเกรงว่ามารดาจะเหงา

พูดถึงองค์อร กระถินเคารพและชื่นชมสตรีผู้นี้อยู่ไม่น้อยเพราะเป็นผู้หญิงทำงานที่ทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อครอบครัว สมัยก่อนแม้มินตราจะเคยดื้อรั้นทำตัวนอกกลุ่มนอกทาง แต่ก็ได้องค์อรคอยเตือนสติ จนทำให้ชีวิตหญิงสาวเป็นอย่างทุกวันนี้ ความรักที่มินตราได้รับจากองค์อรนั้นแสนน่าอิจฉา เพราะเป็นความรักของแม่แบบที่เธอคงไม่มีวันได้สัมผัสจากแม่แท้ๆ ของตนเอง

“คุณมิ่งที่ก็ออกปากจะให้ทุนเล่าเรียน แค่นี้ตั้งใจเรียนให้จบมหา'ลัยก็พอ”

“แบบนี้จะไม่รบกวนคุณมิ่งกับนายภูมิเกินไปหรือยาย” ที่ผ่านมาถึงยายจะไม่พูด แต่เงินที่นายใหญ่จ่ายเป็นเงินเดือนให้ยาย กระถินแน่ใจว่านั่นรวมถึงค่าแรงที่เธอช่วยทำงานต่างๆ ให้ รวมถึงค่าเล่าเรียนทุกวันนี้ด้วย “กระถินเกรงใจ ถ้าต้องขอความช่วยเหลือมากกว่านี้กระถินจะซัดใช้ไหวหรือ”

“ถ้าเกรงใจ หรืออยากซัดใช้ก็แค่อย่าทำให้คุณๆ เขาผิดหวัง” ผู้เป็นยายย้ำ “คุณมิ่งที่นะเขารู้ว่าแม่แก่เป็นยังไง และคนใจต่ำบางคนมันสรุปว่าแก่คงไม่มีทางทิ้งรอยแม่ คุณมิ่งที่ถึงอยากให้แก่ได้ดิบได้ดี”

เด็กสาวถอนใจหนัก คิดว่าอย่างไรก็ต้องหาโอกาสคุยกับนายหญิง

ของบ้านจริงๆ จังๆ ลักครั้ง เธอไม่อยากเป็นฝ่ายที่รอรับเพียงอย่างเดียว อย่างน้อยก็ต้องหาทางตอบแทนอะไรกลับไปบ้าง

“เอาเถอะจ๊ะ แล้วนี้จะให้กระดินเข้าไปโอนเงินในอำเภอ หรือแม่เขาจะแฉมาเอาเอง”

“เห็นมันบอกจะแฉมาทำธุระในอำเภอ” สไบทิพย์บอกสถานที่ที่ลูกสาวนัดพบ “คงต้องออกแต่เช้าหน่อย”

“ก็ได้จ๊ะ”

“อ้อ เวลาเจอหน้าแม่ ถึงนั่งเดือนมันจะพูดจาหมาๆ ยังไง เราเป็นลูกก็อดทนเอา อย่าไปต่อปากต่อคำให้มาก”

กระดินเพียงยิ้มมุมปาก แต่ไม่ได้เอ่ยคำใด...ทำไมเธอจะไม่รู้ ในเมื่อแม่ย่านักย้ำหนาว่าเถียงพ่อแม่บาปกรรมแค่ไหน แต่ก็แปลกดี แม่ทำเหมือนรู้ผลของเวรกรรมทุกอย่าง แต่ไม่ยกเคยมองย้อนกลับว่าเคยทำเวรกรรมอะไรไว้กับลูกบ้าง!

พอสไบทิพย์ออกไปแล้ว เด็กสาวจึงกลับไปดูแกงในหม้อต่อ ทว่าจิตใจหลังจากนั้นกลับเลื่อนลอยไปถึงอนาคตตงอันแรงของตนเอง ตั้งแต่มินตราเข้ามาเป็นนายหญิงของที่นี่ หญิงสาวก็คอยสนับสนุนเธออย่างดี คาดหวังว่าเธอจะได้ร่ำเรียนสูงๆ ให้สิ้นคำครหาอย่างที่ยายบอก กระดินเองก็คาดหวังเช่นนั้น แม้จะไม่เกี่ยงงานว่าจะหนักจะเบา แต่หากการศึกษาจะเพิ่มโอกาสให้เธอได้ทำงานที่มั่นคง เลี้ยงดูตัวเองและยายได้ นั่นก็น่าจะดีกว่าเป็นแค่ลูกจ้างรายวันที่ไร้ ทว่าอีกใจหนึ่งก็กลัวว่าตัวเองจะทำให้คนที่คอยช่วยเหลือผิดหวัง

เด็กสาวถอนใจเสียจนไม่ทันสังเกตว่ามีคนเดินเข้ามาในครัว กระทั่งเสียงทุ้มดังขึ้นเหนือศีรษะ

“ทำอะไรกิน”

“อู๊ย!” กระดินสะดุ้งตกใจจนเกือบจะทำทัฟฟ์ในมือร่วง พอหันไปก็ปะทะเข้ากับร่างสูงที่เข้ามายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ “โฮเอ๊ย คุณตะวัน

เป็นผีหรือโงะคะ มาไม่ให้ลุ่มให้เสียง แล้วนี่พี่เมฆกลับมาด้วยกันหรือเปล่าคะ”

“ก็ต้องมาสิ ทำแกงส้มเหรือ” ชายหนุ่มชะงักหน้าเข้าไปดูแกงในหม้อ ยิ่งอยู่ใกล้ๆ ยิ่งสังเกตว่าผิวขาวของชายหนุ่มเป็นสีชมพูจัดกว่าเคย แสดงว่าก่อนมาถึงคงดื่มไปไม่น้อย

“แกงส้มมะละกอละคะ มีทอดมันปลา ชะอมไข่ น้ำพริกกะปิ แล้วก็ผักสดๆ จากสวนหลังบ้าน ไม่ต้องมาทำหน้าแบบนั้นล่ะ ก่อนออกจากบ้านเมื่อเช้ากระธินก็ถามแล้วว่ากับข้าวเย็นจะให้ทำอะไร แต่คุณตะวันบอกเองว่าอะไรก็ได้ ก็เนียแหละคะ อะไรก็ได้ ถ้าไม่ชอบก็ต้องต้มมาม่ากินเอง”

ริมฝีปากชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มขบขันที่ทำให้ใบหน้านั้นดูหล่อเหลาบาดตา และยืนยันว่าปริมาณแอลกอฮอล์ที่สะสมในเลือดคงจะมากเอาเรื่อง ไม่นั่นคงไม่ยิ้มง่ายแบบนี้

“ยังไม่ได้ว่าอะไรสักคำ” แต่พอเห็นเด็กสาวทำหน้าว่า คล้ายฟ้องว่าอย่างเขาต่อให้ไม่พูดก็ดำทางสายตาได้! จึงถามต่อ “เผ็ดมากหรือเปล่า”

“เผ็ดกลางๆ พอเลือดลมเดินแหละคะ แกงส้มไม่เผ็ดเลยมันจะไปอร่อยตรงไหน”

“เอามาชิมหน่อยสิ”

กระธินใช้ทัพพีตักน้ำแกงขึ้นมาก่อนส่งให้ แต่แทนที่เธอจะรับไป มีอหากลับคว้าข้อมือบางไว้ ก่อนจะก้มลงมาเป่าน้ำแกงแล้วชิมรสพลางครางอืมเบาๆ เด็กสาวกะพริบตาสูงนง ใ้ว่าตั้งแต่อยู่บ้านเดียวกันมาเธอกับเธอจะไม่เคยอยู่ใกล้ชิดกันขนาดนี้ เพียงแต่ว่ามันเป็นความใกล้ชิดที่ไม่มีความพิศวาสใดๆ มาเกี่ยวข้อง เปลออๆ เกือบเป็นอริกันด้วยซ้ำ แต่เมื่อครู...ไม่ ไม่ ไม่จริงหรอก เธอคงคิดมากไปเอง อย่างตะวันคงไม่คิดจะอ่อยเธอหรอก เขาคงดื่มหนักเกินไปสมองเลยทำงานสับสน เพราะถ้าเขาคิดแบบนั้นจริงๆ ฟ้าคงผ่าแน่ๆ

“กระธินว่าคุณตะวันไปอาบน้ำก่อนดีไหมคะ” พูดแล้วก็แสวงทำมุก

ฟุดฟิดไถ่ๆ ก่อนยกมือขึ้นบีบจมูก “แหะ ทั้งกลิ่นเหง้า บุหรี่ กลิ่นน้ำหอม
ปรับอากาศในรถ แล้วยังกลิ่นอะไรไม่รู้เลี่ยนๆ อีก เหม็นจะตายอยู่แล้ว”

“หือ...” ตะวันเชิดคางขึ้น ตรงข้ามกับแวตาทที่หรีแคบลง “อืม นั่นลิ
วันนี้ตะลอนทั้งวันเหนียวตัวไปหมด”

“นั่นแหละค่ะ รีบไปอาบน้ำอาบท่าเถอะ”

ใช้จะพูดเปล่าแต่ยังโบกมือไล่อีกด้วย เห็นจากหางตาว่าร่างสูงทำเสียง
จิมจาร์บก่อนจะยอมเดินออกไปจากครัว แต่ยังไม่ทันจะได้ถอนใจด้วยความ
โล่งอก จู่ๆ ท่อนแขนแข็งแรงกลับเกี่ยวคอเธอไว้จากด้านหลัง ถึงจะไม่ได้
ออกแรงมาก แต่ก็แข็งแรงจนดิ้นไม่หลุด กระธินได้แต่ร้องเอะอะตกใจ

“เมื่อไหร่ฉันตัวเหม็นหรือ มานี” ชูไม่จริงจิงนัก พร้อมกับดึงร่างเล็กกว่า
เข้าไปหา

“คุณตะวันจะทำอะไร หยุดนะ กรีดดด!” มีโอกาสได้ร้องเท่านั้นเมื่อ
ใบหน้าจมลงกับแก้มอกหนา แถมคอยยังถูกล็อกแน่น ทำได้แค่ส่งเสียงร้อง
อื้ออึ้ประท้วง แต่ยั้งดินเท่าไร เสียงหัวเราะจากชายหนุ่มก็ยิ่งฟังสาใจ

“เป็นไงหอมดีไหมหือ”

“อื้อย! ไม่เอา คุณตะวันพอแล้ว กระธินจะขาดใจตายอยู่แล้วนะ!”

ชายหนุ่มหัวเราะเต็มเสียง ก่อนตอบโต้ด้วยคำพูดที่ทำให้คนฟังเนื้อ
ตัวร้อนผ่าว

“นี่ถ้ามีคนผ่านมาได้ยินเข้า คงได้คิดว่าฉันทำมิดีมิร้ายเธอ ถึงขนาด
ต้องร้องขอชีวิต”

“ทุเรศ บ้าที่สุด ปล่อยนะเว้ย!” กระธินแทบกรีด ใช้กำปั้นทุบอีกฝ่าย
ไปหลายตุบ

“เดี๋ยวนี้กล้าขึ้นนะขึ้นเว้ยหรือ ใครสั่งใครสอนอะ”

หลังจากพันตูกันอยู่อีกครู่ จู่ๆ คนที่ล็อกคอเธอไว้ก็ยอมคลายท่อน
แขนออก ปล่อยให้เด็กสาวมีโอกาสเงยหน้าขึ้นหายใจ แต่พอเห็นว่าอะไรเป็น
สาเหตุให้คนช่างแกล้งยอมหยุดก็ยิ่งหน้าร้อนวาบอบอย่างไม่เคยเป็น เพราะ

อีกด้านหนึ่งนั้น เมฆายืนฟังโต้ะกับข้าวในท่าสบายๆ พลังหยิบทอดมันปลาใส่ปากเคี้ยวช้าๆ ยกเว้นสายตาที่จ้องมองมายังทั้งคู่จวบจนเกิดเหตุ

กระถินรีบถอยห่างจากคนตัวสูง แม้มหาหยใจจะยังชอบ ผมหางม้าที่รวบเอาไว้หลุดลุ่ย แถมเหี่ยวบางๆ เป็นมันบนหน้าผาก แต่ตัวดันเหตุที่เมื่อครู่ยังดูเหมือนคนเผลอลับถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงเกือบจะปกติ

“นี่เกมายินทำอะไรเจ๊ียบๆ วะ มีอะไรทำไมไม่เรียก”

“ฉันก็เดินไล่หลังเกมมา ยังจะมาถามอีก” เมฆาตอบ “แต่สงสัยฉันจะบรรลุนิชาล่องหนหายตัว ใครต่อใครเลยมองไม่เห็น”

“เอ่อ พี่เมฆากับคุณตะวันไปอาบน้ำให้สบายก่อนนิตใหม่จะ แกงส้มเสร็จพอดีเดี๋ยวกระถินจะตั้งโต๊ะรอ” เด็กสาวรีบเอ่ยแทรกบรยากาศแปลกๆ พร้อมกับส่งสายตา ‘ไล่’ คนข้างๆ ไปด้วย คราวนี้แม้จะไม่เอ่ยปากแต่ชายหนุ่มก็ยอมล่าถอยไปแต่โดยดี ยกเว้นก็แต่สายตาแปลกๆ จากเมฆาที่มองเธอทั้งทำยอีกเล็กน้อย เหมือนจะวิเคราะห์บางอย่าง

พ้นจากครัวไม่กี่ก้าวเมฆาก็ใช้ไหล่กระแทกเพื่อนจนฝ่ายนั้นเกือบเซหันกลับมาชักสีหน้ากลับ

“อะไรของแก”

“นั่นมันคำพูดของฉันต่างหาก แกกับกระถินสนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่วะ” เมฆาย้อนถาม เขาเคยแหวะมาที่ไรไผ่สามสี่ครั้ง แต่ก็คุ้นเคยกับคนในบ้านอยู่บ้าง สาวน้อยในครัวเมื่อครู่แม้จะไม่ได้สนิทอะไรกัน แต่ความที่เป็นเด็กซื่อๆ ไร้เร้น กระตือรือร้น เมฆาเลยนึกเอ็นดูเพราะเขาเองก็มีน้องสาวอายุไล่ๆ กัน ใครจะคิดว่าไม่เจอหน้ากันแค่นี้ไม่กี่ปีตอนนี้น้องสาวคนนั้นจะเติบโตเป็นสาวขึ้นอย่างรวดเร็ว แถมยังดูสนิทสนมกับไอ้คุณชายเรื่อยเยอะอีก ไม่สิ ตั้งแต่รู้จักตะวันมา ถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องบนเตียง เขายังไม่เคยเห็นมันทำตัวสนิทชิดใกล้กับผู้หญิงรายไหนทั้งนั้น

“อยู่บ้านเดียวกัน แกไม่ให้ฉันสนิทกับคนในบ้านตัวเอง แล้วจะให้ฉัน

ไปสนิทกับใคร”

“น้องกระธินเขาอยู่บ้านแกมานานแค่ไหนแล้ววะ” เมฆาตั้งข้อสงสัย เพราะรู้แล้วว่าเด็กสาวเป็นหลานของแม่บ้านเก่าแก่ที่นี่ แต่ก็พอจะดูออกว่า เจ้าตัวดูมีความสำคัญเกินกว่าเด็กรับใช้ในบ้านทั่วไป “แล้วพ่อแม่ไปอยู่ไหน”

ตะวันไหว้ไหล่เล็กน้อย “ไม่รู้ รู้แค่แม่เอามาทิ้งไว้กับยายตั้งแต่ตัวแดงๆ พี่ภูมิสงสารก็เลยรับไว้”

“แม่เขาไม่กลับมาเยี่ยมบ้างหรือ” เมฆาถามต่อ แต่กลับเห็นรอยยิ้ม หย่นจากเพื่อนแทน

“ไม่ต้องมานะดีแล้ว เพราะถ้าขึ้นยังหน้าด่านมา ฉันก็กล้าไล่เตะเพ็ดเหมือนกัน”

“เฮ้ย ยังไงนั้นก็แม่น้องเขานะเว้ย”

“แล้วไง ไม่ใช่แม่ฉันนี่”

เมฆาฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจ แต่ก็ยังไม่ตัดความเคลือบแคลงทิ้ง หลังจากเข้าออกไร่มาสักระยะ นอกจากเรื่องคึกส่ายเลือดภายในบ้านหลังนี้ เขายังแอบได้ยินวีรกรรมอื่นของตะวันด้วย หนึ่งในนั้นก็คือหลายปีก่อนตะวันเคยมีเรื่องชู้สาวกับลูกสาวหัวหน้าคนงาน ก่อนจะบานปลายไปถึงขั้นผู้หญิงร่วมมือกับบ่าวแห้ว ของตะวันชนคนมาปล้นบ้าน ตะวันถูกทำร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ยังดีที่ทุกอย่างคลี่คลายลงได้ แม้จะฟังแปลกๆ ตรงที่พวกคนร้ายเกือบทั้งหมดยอมมามอบตัวเอง เมฆาคาดเดาไปว่าบางทีพวกนั้นอาจจะยังไม่รู้ ว่าต่อให้ใช้ชีวิตอยู่กลางไร่สวน ทว่าครอบครัวนี้ก็มีอำนาจและมีคนหนุนหลังอยู่พอตัว การจะจัดการศัตรูหรือคนที่ไม่หวังดีให้หายไปแบบเงียบๆ ไม่ใช่เรื่องยากแน่

ได้ยินว่าหลังจากนั้นหญิงสาวคู่กรณีก็ถูกพ่อส่งไปอยู่ที่อื่น แถมภูมิเองก็เข้มงวดกับพฤติกรรมเสเพลของตะวันมากขึ้น การส่งชายหนุ่มไปดูแลรีสอร์ทที่ตราดก็น่าจะเป็นหนึ่งในมาตรการควบคุมความประพฤติน้องชาย แต่ก็เท่านั้นแหละ ให้มันย้ายไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ต่างกันหรอก เพียงแต่เจ้าตัว

คงได้บทเรียนมากพอที่จะไม่ทำอะไรเอิกเกริก ยกเว้นก็แค่มั่นไม่ยุ่งกับคน
ใกล้ตัวโดยเด็ดขาด

แต่ใครจะปรั้ พอลกลับมาอยู่ไ้ห่างไกลสาว ๆ สันดานเดิม ๆ อาจกลับ
มาก็ได้ แถมอยู่บ้านเดียวกับเด็กสาววัยซบผะ วน ๆ อยู่แต่ในไร้ในสวนจะ
ไปทันเล่ห้เหลียมผู้ชายอะไร...โดยเฉพาะผู้ชายอย่างนายตะวัน

“ตะวัน...” เมฆาเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง “อย่างแกคงไม่ได้เข้าตำราสมการ
กินไก่วัดใช้ไหม”

ตามปรายมองเพียงเล็กน้อย ก่อนยืมขบขันกับความคิดของเพื่อน
“พูดแบบนี้ แกรู้จักายตัวแสบน้อยเกินไป”